

**GOZDNO
GOSPODARSTVO
SLOVENJ GRADEC D.D.**

leto: XXXIX februar 2007

številka: 2

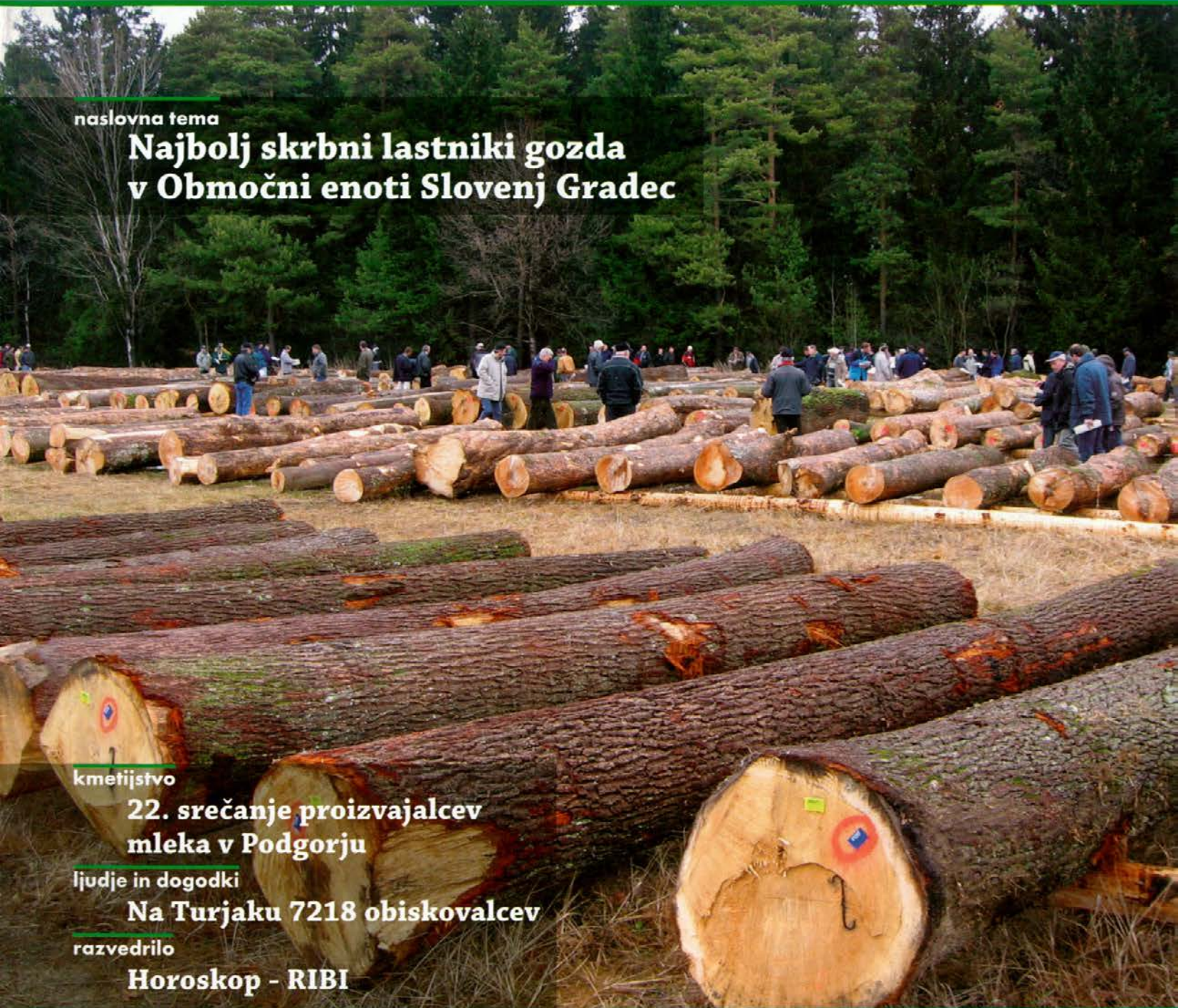

Vihornik

Poštnina plačana pri
pošti Slovenj Gradec
Cena 2,90 € (695,00 SIT)

naslovna tema

Najbolj skrbni lastniki gozda v Območni enoti Slovenj Gradec

kmetijstvo

**22. srečanje proizvajalcev
mleka v Podgorju**

ljudje in dogodki

Na Turjaku 7218 obiskovalcev

razvedrilo

Horoskop - RIBI

Prva dražba vrednega lesa uspešno končana

— Ida Robnik —

V Slovenj Gradcu na športnem letališču v Turiški vasi se je 7. februarja uspešno končala prva dražba vrednega lesa, ki sta jo organizirala Društvo lastnikov gozdov Mislinjske doline in Zveza lastnikov gozdov Slovenije ob pomoči Zavoda za gozdove Slovenije in Kmetijsko gozdarskega zavoda Maribor. Na njej je 83 lastnikov iz različnih delov Slovenije naprodaj ponudilo 890 najkakovostnejših hlodov različnih drevesnih vrst v skupni izmeri 618,30

menov takšnega združevanja je bil ravno skupno nastopanje na trgu. Dražba vrednega lesa je bila ena prvih večjih akcij, ki jo je Društvo lastnikov gozdov Mislinjske doline odlično izvedlo. S podobnimi dražbami so že pred nekaj leti začeli unovčevati svoj les najvišje kakovosti v več evropskih državah, v sosednji Avstriji so letos dražbo pripravili že sedmič. V Sloveniji so za podobne vrste kvalitetnega lesa ponudniki dosegali bistveno nižje cene

Najdražja divja češnja

Vinko Lenart, predsednik Društva lastnikov gozdov Mislinjske doline, in Andrej Berdajs, predsednik Zveze društev lastnikov gozdov Slovenije

Razglasitve licitacije so se udeležili tudi pomembni predstavniki mesta Slovenj Gradec, gozdarskih organizacij Slovenije in predstavniki državnih organov.

kubičnih metrov. Ponudbo si je ogledalo 16 kupcev iz Avstrije, Nemčije in Slovenije in oddalo 1369 ponudb za 771 hlodov. Najvišjo ceno, 1.371 evrov za kubični meter, je dosegel hlod češnje, za njim pa gorski javor, in sicer 1.327 evrov; zanj je bilo tudi največ povpraševanja.

Lastniki gozdov so se v lanskem letu začeli združevati v društva in maja 2006 ustanovili zvezo društev lastnikov gozdov Slovenije, ki jo je sestavljalo 11 društev s približno 1000 člani. Do danes se jim je pridružilo še ca. 300 novih članov, organiziranih v dveh društvih, tako jih je skupaj že 13. Eden izmed osnovnih na-

kot naši sosedje predvsem zaradi neurejenega trga lesne surovine. Z načinom prodaje z licitacijo in skupnim nastopanjem na trgu pa lahko ugotovijo dejansko vrednost vrst lesa, ki imajo posebno vrednost v danem trenutku. Za takšno poslovanje bodo gotovo še posebej zainteresirani manjši posestniki.

Tak način prodaje vrednejših vrst lesa je sigurno dolgoročna perspektiva Slovenije oziroma slovenskih lastnikov gozdov. Posebno vlogo pri tem pa bo imel Zavod za gozdove Slovenije, ki bo v sodelovanju z lastniki še naprej skrbel za kvaliteten lesne sortimente.

Licitirani plohi

Informativni gozdarski storži v januarju

— Gorazd Mlinšek, univ. dipl. inž. gozd., ☎ Zavod za gozdove Slovenije, Območna enota Slovenj Gradec

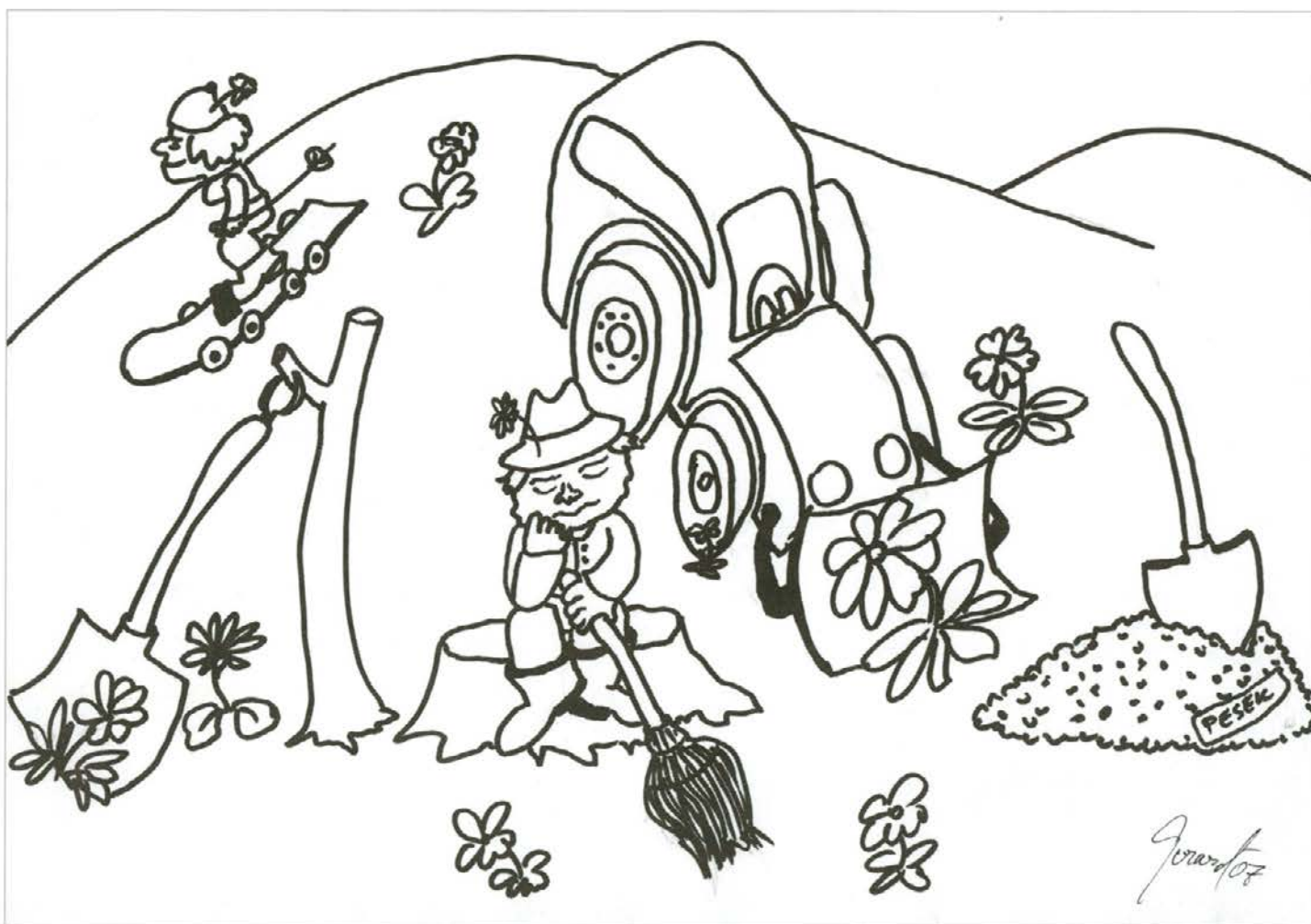
Informacijski gozdarski storži so se zatresli v leto 2007. Za nami je januar, prvi zimski mesec v novem letu. Upam, da se bodo čez vse leto iz naših informativnih storžev kot kaljiva semena stresale zanimive informacije o dogajanjih v lepem koroškem gozdnatem prostoru! Velik vpliv na pestrost dogodkov bo imelo tudi vreme, katero že danes zaradi nenadnih sprememb zaposluje številne strokovnjake, še posebno meteorologe. Ti nam zaradi otoplitev zemeljskega ozračja,

ne bo ta prava. Januar je bil bolj rjavkasto zelen kot bel. Prvega januarja smo se prebudili v oblačnem vremenu, zvečer so nam silvestrsko utrujenost pregnale deževne nevihte s posameznimi strelami. Korošce, še posebno pa Ravenčane in Črnjane je nekaj minut čez 16. uro rahlo streslo. Za to pa niso bile krive prihajajoče strele, ampak potres z epicentrom v obmejnem pasu Gorenjske (v okolici Tržiča). Deževalo je še v dopoldan 2. januarja. Nad nadmorsko višino 500 m je dež

membra vremena nad zahodno, severozahodno in vzhodno Evropo. Težave z vetrom, snegom in žledom so imeli v Angliji, Nemčiji, Franciji, na Češkem in na Poljskem. Pri nas je zapihal močnejši fen po dolini Zgornje Mežiške doline v opoldanskem in popoldanskem času 12. januarja, močnejše in sunkovito pa je še pihalo v nočnih urah iz 18. na 19. januar v Mislinjski dolini. Pri nas veter ni povzročil škode, medtem ko je v okolici Slovenske Bistrice in Ptujarival in lomil drevesa. Zima se

bil konec meseca pokrit s skoraj 50 cm debelo snežno odejo. V januarju temperature niso bile prenizke. Najnižje jutranje temperature so bile od 1° C do -7° C najvišje dnevne pa od 1 do 12° C (19. 1. 2006). Zadnji dan v januarju smo zapustili v lepem vremenu.

Čeprav je bil januar lep, smo gozdarji javne gozdarske službe večino časa porabili za birokratska ustvarjanja. Januar je mesec poročil, končnih programov in planov, razgovorov in sklepanj pogodb med Skladom

katere so rezultat človekovih prekomernih in škodljivih posegov naravo, ne napovedujejo lepe prihodnosti. Prehodi iz enega v drugi letni čas niso več enakomerni pa tudi stabilnih letnih časov ni več. Zime, razen lanske, niso več normalne. Predvidevam, da tudi letošnja

prešel v sneg v obliki snežnih neviht. Po 2. januarju je do 18. prevladovalo jasno do delno jasno vreme z vmesnimi kratkotrajnimi delnimi pooblačitvami. Popolnoma se je pooblačilo 18. januarja, ko nas je zajela rahla otoplitev. Veliko škode je povzročila nenadna spre-

je razvnela šele 18. januarja, ko so močnejše nevihtne deževne padavine v višjih predelih (nad 800 m.n.m) prešle v sneženje. Po dolinah je 24. januarja zapadlo od 3 do 8 cm snega, v višjih predelih pa celo 40 cm in več. Še v prvi polovici januarja spihan in kopen vrh Uršlje gore je

kmetijskih zemljišč in gozdov in ZGS ter koncesionarjem v državnih gozdovih. So pa bili aktivni lastniki gozdov pri delu v gozdu, pa tudi sekači GG Slovenj Gradec, ki so hiteli z gozdnimi deli v višjih predelih, kjer so rastišča divjega petelina. **V času od 1. marca**

KE	GE	Število žarišč v letu 2006				Evidentirano m3	Sanirano m3	Sanirano % od m3	Št. žarišč %
		mala	srednja	velika	skupaj				
Mislinja	Mislinja	7	7	9	23	910	910	100	4
Mislinja	Paški Koz.	5	10	3	18	280	280	100	3
Sl. Gradec	Pohorje	16	29	11	56	908	808	89	11
Sl. Gradec	Plešivec	5	36	14	55	1173	1110	95	11
Dravograd	Dravograd	29	54	44	127	3292	3026	92	24
Prevalje	Ravne	8	36	8	52	659	571	87	11
Črna	Mežica	8	17	12	37	591	561	95	7
Črna	Črna-Smr.	19	6	0	25	172	172	100	5
Radlje	Radlje -LB	26	29	15	70	1056	1056	100	13
Radlje	Radlje-DB	4	17	36	57	2181	2181	100	11
SKUPAJ	OE	127	241	152	520	11222	10675	95	100

do 31. junija so prepovedana sečnja in ostala dela v aktivnih rastiščih in zaščitnih conah divjega petelina.

Zaradi ugodnih jesenskih vremenskih pogojev in mile zime pričakujemo močan spomladanski nalet smrekovih lubadarjev. Da bi zmanjšali njihovo gradacijo, je potrebno pravočasno preventivno ukrepati. Revirni gozdarji so v januarju evidentirali jesenska žarišča lubadark, katera je zelo težko odkriti. Njihove krošnje so še zelene, z debel, ki so jih »rentgensko« pregledali in obdelali žolne in detli, pa že odpada lubje. Ko se bo pričelo intenzivno pretakanje sokov po drevskih, bodo krošnje lubadark postale rdečkasto rjave in se bodo hitro usule. **Zato bodimo vestni in pravočasni pri odkrivanju in sanaciji novih žarišč. Lastniki gozdov in**

izvajalci del v državnih gozdovih poskrbite za gozdni red po končani sečnji in za pravočasni odvoz hlodovine iz gozda!

V primerjavi s prejšnjimi leti se je v letu 2006 tudi v našem gozdnogospodarskem območju število žarišč lubadark povečalo. Več smo evidentirali srednjih (1 do 5 dreves v žarišču) in velikih žarišč (več kot 20 dreves v žarišču). Največ težav povzročala lubadar v Dravski dolini na območju Krajevne enote Dravograd (na nižinskih, za smreko neustreznih rastiščih), KE Radlje (prisojne nižinske lege v gozdnogospodarski enoti Radlje – levi breg in v nižinskih predelih KE Slovenj Gradec, kar je razvidno tudi iz zgornje preglednice evidence žarišč v letu 2006 v vseh gozdovih OE Slovenj Gradec. 16. januarja 2006 so se v prostorih ZGS v Ljubljani zbrali

mentorice in mentorji študijskih krožkov. Na delovnem sestanku so pregledali delo študijskih krožkov v letu 2006 in se seznanili s programom

Iz naših arhivov

Ida Robnik

Fotografijo je našel v svoji zbirki slik Ivan Matko, naš upokojeni sodelavec, zaposlen na TOZD Transport in servisi. Posneta je bila verjetno nekje v letih med 1970 in 1975. Na njej se bodo prepoznali sodelavci, ki so takrat delali v računovodstvu in finančah v Gozdnem gospodarstvu Slovenj Gradec.

Prva vrsta z leve: Trezika Šavc,

Rezika Krevh, Jožica Sekavčnik, Kristina Cajnko; druga vrsta: Štefka Razdevšek, Ela Kraiger, Milena Krenker, Mira Čreslovnik in Angelca Vrbnjak.

Za njimi so še prepoznavni obrazi: Marija Klug, Jožica Šavc, čisto zadaj Ivo Rogina in Janez Gornjec. Vseh sedaj zaposleni nismo prepoznali, morda pa se boste našli sami.

za leto 2007. Sestanka sta se udeležili gozdarki Jerneja Čoderl in Zdenka Jamnik (KE Radlje).

Na letališču v Turiški vasi je bilo konec januarja zelo živahno. Društvo lastnikov gozdov Mislinjske doline je ob pomoči Zveze lastnikov gozdov, Zavoda za gozdove Slovenije in Kmetijskego gozdarskega zavoda Maribor organiziralo 1. slovensko licitacijo vrednejših sortimentov hlodovine. Hlodovino so pripeljali iz vse Slovenije. Na letališču so kupcem iz Slovenije in tujine ponudili več kot 600 m³ kvalitetnih sortimentov iglavcev in listavcev, med katerimi so bile tudi tuje drevesne vrste in sadno drevje. Kako je potekala licitacija, bomo v Viharniku še poročali.

Gozdna učna pot na Muti „Gozd – kruh“

Jerneja Čoderl, univ. dipl. inž. gozd., mentorica ŠK, Zavod za gozdove Slovenije, Območna enota Slovenj Gradec

Lani smo pričeli s študijskim krožkom, ki si je zadal nalogo pripraviti in izvesti gozdno učno pot na Grašinu nad Muto. V krožku smo se povezali predstavniki različnih organizacij in služb: Zavoda za gozdove, KE Radlje, Osnovne šole Muta, občinske uprave, planinskega društva, turističnega društva, lovske družine, občinskega odbora za turizem. Učna pot še ni dokončana, zato študijski krožek nadaljuje s svojim delom še v letošnjem letu. Člani krožka so: Silva Skutnik, Jožica Krajnc, Olga Golob, Franja Razdevšek, Marija Ribič, Janez Peklar, Ernest Preglav, Srečko Pongrac, Zdenka Jamnik in mentorica Jerneja Čoderl.

Projekt gozdne učne poti smo oblikovali v smislu povezave gozda in kruha. Zavedamo se, da je gozd odigral vlogo kruha v preteklosti, gozd je vir kruha danes in bo dajal kruh jutri.

Gozd kot kruh v preteklosti

Od nekdaj so dobrine iz gozda človeku omogočale preživetje. Gozdni sadeži, zelišča, čebelji proizvodi in meso divjadi so bili pomembni viri prehrane. Les je bil, poleg kamna, osnovni gradbeni material za biva-

lišča in notranjo opremo. Prav tako je bilo leseno najrazličnejše orodje in orožje.

Drva iz gozda so pomenila vir energije. Toplo ognjišče, prasketanje polen ... ne greje le telesa, temveč tudi dušo. V preteklosti so v tesni zvezi z gozdom in lesom delovale steklarne in fužine. Za steklarne so iz lesa pridobivali pepeliko, ki je surovina za izdelavo stekla. Nekdaj so po gozdovih prižigali oglarske kope. Oglje, pridobljeno predvsem iz lesa listavcev, je bilo pomemben vir energije za fužine. V apnenicah so žgali apno, drva so bila potreben vir energije za segrevanje apnenca. Gozd je zagotavljal nekaj zaslužka prebivalcem, ki so se ukvarjali s smolarjenjem in pridobivanjem eteričnih olj. Lubje dreves so izkoriščali za strojenje kože.

Kmečko življenje je bilo tesno vezano na gozd. Poleg lesa in kurjave so v gozdovih pridobivali steljo za nastil; zeliščno steljo so uporabili za krmo, z okleščanjem vej so si zagotovili grobo steljo, vejnik so pokladali živini. Gozdna paša je omogočila prehraniti živino skozi poletni čas. S košnjo gozdnih jas so zagotovili del živinske krme za zimsko obdobje leta. Nekdaj je bilo uveljavljeno tudi gozdno poljedelstvo ali novinarjenje, ko so kmetje gozdne površine izko-

ristili za poljedelstvo. Drevje so na določeni površini posekali, sežgali sečne ostanke, zemljišče prekopali in na tako pridobljeni površini so posejali žita.

Delo v gozdu je zagotavljalo kruh poklicnim gozdnim delavcem, ostalo prebivalstvo pa si je s priložnostnimi dejavnostmi, vezanimi na gozd in njegove dobrine, občasno zagotovilo debelejši vsakdanji kos kruha.

Gozd kot kruh danes

Gozd daje danes v primerjavi s preteklostjo in s spremembami načina življenja več nematerialnih dobrin kot nekdanj. Nesnovnih darov gozda se v veliki meri vse bolj zavedamo.

Gozd ostaja pomemben vir zaslužka in kruha za gozdne posestnike in za gozdne delavce. Gozd kot vir lesa, obnovljiv vir energije, ki je okolju prijazen, pridobiva na pomenu z zmanjševanjem zalog fosilnih goriv. Poleg lesa so danes pomembni mnogi ostali gozdni proizvodi. Nabiranje gozdnih sadežev in zelišč ni toliko kot nekoč pomembno za prodajo, vse bolj pomeni sprostitev v gozdnem okolju. Gospodarjenje z divjadjo in lov ohranjata svoj pomen. Čebelarji ostajajo odvisni od gozdnega medenja vsaj pri proizvodnji določenih vrst medu in drugih čebeljih proizvodov.

Cvetličarji se v gozdovih oskrbujejo z delom zelenja, ki ga potrebujejo za izdelavo cvetličnih aranžmajev.

Gozd je danes vse pomembnejši oblikovalec in varuh bivalnega okolja ter mesto rekreacije, sprostitev in vir duhovne hrane – kruh za dušo.

Gozd kot kruh jutri

Pogled v prihodnost je zastrt z meglo, vendar gozdu ni dovoljeno jemati pomena. Nepravilno ravnanje z gozdom, neupoštevanje njegovih razvojnih zakonitosti po pravilu vodi do negativnih vplivov na človekovo življenje.

Gozd bo kruh jutri – kruh v materialnem in v duhovnem smislu. Lesa ni mogoče v celoti nadomestiti, krajina brez gozda bi postala človeku neprijazno bivalno okolje, življenje bi bilo oteženo ali celo onemogočeno. Gozd bo za ljudi tudi v prihodnosti vir materialnega in duhovnega kruha.

Zakaj smo tematiko gozdne učne poti navezali na kruh?

V neposredni bližini gozdne poti najdemo kmetijo Karbel. Placetovi se ukvarjajo s peko kruha, ki predstavlja dopolnilno dejavnost na kmetiji. Gospodinja je vedno pripravljena razložiti postopek domače peke kruha, če je le vnaprej obveščena o obisku. Po naravi vedno nasmejana bo na domačiji z veseljem sprejela vedoželjne otroke in odrasle.

Razmišljanje o gozdu kot o darovalcu številnih materialnih dobrin smo želeli razširiti na razmišljanje o gozdu kot o globokem viru številnih nematerialnih dobrin – kot o kruhu v dejanskem in v prenesenem pomenu.

Gozdno učno pot na Muti bomo predvidoma predali namenu v mesecu juniju. Oblikujemo jo z vedenjem, da se gozdu in drevesu preteklost nikoli ne izteče in da je gozd kruh, ki nam omogoča preživetje, ko nam daje snovno in duhovno hrano.

Klopi že vabijo obiskovalce učne poti

Koroški gozdarski Viharnik v letu 2006

— Franček Lasbaher, prof.

Profesor Lasbaher je tudi letos hvalevredno pripravil izčrpen pregled lanskoletnih izvodov Viharnika. Zaradi tehničnih razlogov prispevka žal ne moremo v celoti objaviti v eni številki, tako da tokrat predstavljamo le izvode iz prvih števil letu 2006, v naslednji številki pa si boste lahko prebrali, o čem smo pisali v ostalih izvodih.

Uredništvo

S svojim 38. letnikom se glasilu koroških gozdarjev približuje štiridesetletnici, ki je za slovenske publicistične razmere kar spoštovanja vreden jubilej. Z desetimi mesečnimi zvezki in enim dvomesečnim, torej dvojno številko, Viharnik ustaljuje vsakoletno redno izhajanje s povprečkom 32 strani na številko, kar v glavnem velja še za njegov skupni obseg z okrog 380 stranmi. Enak predhodnemu letniku je uredniški odbor, ki ga vodi odgovorna in glavna urednica Ida Robnik. In slednjič: bolj ali manj ustaljen ostaja še vsebinski okvir z vodilnimi prispevki gozdnogospodarskega področja, ki pa se mu tokrat morda celo bolj kot v prejšnjih dveh prikazanih letnikih pridružuje množica včasih zelo kratkih sestavkov s številnih drugih področij, zlasti z družboslovnih. O tem priča vsak še tako bežen pregled posamezne številke, kajti tako rekoč skoraj v vsaki najdemo zastopano tudi lovstvo, veterino in/ali medicino, jezikoslovje, splošno kulturo - zlasti prikazuje razstav in knjižnih novosti, priljubljeni so potopisi, tu pa so še planinstvo, šolstvo, hranoslovje, turizem in naravovarstvo, predvsem pa delovanje neverjetno številnih najrazličnejših društev in organizacij - naštel sem jih kar kakšnih dvajset, vse to pa nam pove, da so tvorna zanimanja gozdarjev nedvomno široko usmerjena skorajda v vse smeri. Zaradi

lažje preglednosti bom naslove prispevkov, kadar se bo le dalo, izpisoval ležeče.

Že na naslovni strani določa železni vsebinski okvir Viharnika prvo navedena tema, pač tista, ki je v določenem mesecu najbolj v ospredju. Zelo pestro zastavljena in bleščeča barvna je ta stran pravo okno glasila, prikazala pa bi nam še več, ko bi se v kakšnem stalnem kotičku recimo na notranji strani platnic oziroma v okvirčku z osnovnimi podatki o glasilu, ki sicer redno vključujejo nje-nega fotoavtorja, našel podatek, kje in kdaj je slika nastala, ne zveemo pa niti tega, kdo (ali kaj) je na njej. Vodilnemu prispevku, ki dejansko kdaj niti ni na prvem mestu, navadno sledijo *Informativni gozdarski storži* stalnega pisca Gorazda Mlinška, gotovo tudi sicer najplodnejšega strokovnega sodelavca, številni preostali pa se zvrstijo z večjimi ali manjšimi vsebinskimi sklopi, nekaj piscev pa v *Viharnik* vstopa bolj poredkoma ali - zlasti novi sodelavci - zgolj enkrat. Več ali manj se bom snovnega in številčnega razporeda seveda nepopolno zaradi velikega števila vsebinskih enot držal tudi sam z izjemo *Listnice uredništva* na začetku 2. številke, ki jo navajam že tu, ker kaže podpreti zlasti njeno naravnost v vsebino za čim širši krog bralcev, saj Mislinjska dolina ne premore nobenega drugega stalnega lista, čeprav ob tem ne gre zapostavljati niti dejstva, da *Viharnik* predvsem ostaja in obstaja kot glasilo gozdarjev vseh koroških dolin.

Prva številka ima na začetku kratek sestavek Franca Jurača *Med gozdarji v revirju Slovenj Gradec* z njihovimi osebnimi izpovedmi. Sledi mu Mlinškov prispevek *Najskrbnejši lastniki gozdov na Koroškem v letu 2005* z uvodnim pojasnilom, da gre za priznanje Zavoda za gozdove Slovenije, ki jih vsako leto skladno s posebnimi merili izberejo območne gozdarske

enote. Tokrat je bila koroška enota tudi gostiteljica republiške podelitve odličij decembra 2005 na Šentanelu (... 'nedaleč od Prevalj' ... za nekoroške bralce pojasnjuje avtor), iz domačih logov pa so si jih prigospodarili Jože Jeseničnik z Velike Mislinje, Franc Linasi z Razborja, Marko Močilnik iz Lokovice, Feliks Dlopst z Loma in družina Ditinger iz Sv. Primoža nad Muto. Isti pisec svoje še decembrske *Storže* namenja nekaterim zimskim gozdarskim opravkom in vedno dobrodošlemu strokovnemu izpopolnjevanju. Naj tu zapišem, da bi *Storži* kot dejanska precej izčrpana kronika dokaj številnih dogodkov s kakšnim vmesnim naslovom ali vsaj črkovnim poudarkom na oko delovali privlačneje in bolj berljivo. Skupaj z lesarji imajo gozdarji *Koroško gozdarsko društvo*, kakor beremo v zadevnem zapisu njegove predsednice Jerneje Čoderl. Že na tem mestu v prispevku Martine Cigler *Zimski obisk na ekološki kmetiji Golob* (tu se naj pritožim, da sam te kmetije zlepa ne bi našel, saj pri najboljši volji v vsem besedilu nisem mogel odkriti niti podatka, v kateri koroški dolini se sploh nahaja), spet ugotavljamo, da naši gozdarji in kmetijci veliko pozornost posvečajo naravovarstvu. V ožji strokovni del nedvomno sodi še skupni prispevek Matjaža Zanoškarja in Marjana Klemenca *Kmetijstvo in gozdarstvo Mestne občine Slovenj Gradec*. Darja Jeriček se v članku *Podeželski turizem na Koroškem* zavzema tudi za sodelovanje preko skupne narodne meje, je pa z Ireno Nagernik tudi soavtorica zapisa *A. L. P. Peca povezuje sodobna znanja s tradicionalnimi pano-gami*; medregijsko in prekomajno se to podjetje ukvarja z razvojnim projektiranjem, bralcem pa bi nedvomno bila dobrodošla še razlaga oziroma izpis naslovnih kratic. Čebelarški strokovnjak Janez Bauer pričinja svoj niz celoletnih prispevkov s člankom *Zima v*

čebelnjaku. Sledijo prispevki *Ustna higiena in nega zobovja* (pri domačih živalih) Martine Sušec ter besedno in slikovno zaporedje Stanka Hovnika, ki ga uvaja tradicionalni *Božično-novoletni koncert slovenjegrškega pihalnega orkestra v domači športni dvorani, posvečen tudi državnemu prazniku samostojnosti, za tem pa Slovenska zgodovina poštnih znamk* o zadevni razstavi v slovenjegrškem pokrajinskem muzeju in *Valvasorjev Guštanj* o istočasni razstavi v ravenskem pokrajinskem muzeju ter *Ritem, oblika, magična barva in harmonija* v življenjskem slikarskem opusu Karla Pečka, razstavljenem od konca decembra 2005 v veliki, upravičeno rečeno, da njegovi mestni galeriji. Prav tako pričinja svoj stalni sklop *Jezikovne drobtinice* Marta Krejan, svoje nekdanjim časom posvečene prispevke pa s *Spomini ob novem letu* še en redni *Viharnikov* sotruden Rudi Rebernik. Naj omenim še sklepne prispevke *Trije kralji - koledniki v Podgorju* (Leopold Korat), *S homeopatoma Borisom Wakounikom o naravnem zdravljenju* (Samo Šavc), *Da bi ohranili pomnik na Gori* (Ida Robnik - o obnovi cerkve na Plešivcu) ter fotozapis *Čez goro k očetu, že trinajstič* (Mirko Tovšak), seveda o vsakoletnem predbožično zimskem množičnem pohodu iz Črne v Železno Kaplo v izvedbi Planinskega društva Ravne za spomin na Prežihovega Voranca po njegovi dobro znani črtici.

Številka 2. Po že omenjeni *Listini uredništva* nas direktor Gozdnega gospodarstva in *Viharnikov* sourednik Silvo Pritrznik seznanja z *Gospodarskim načrtom podjetja za leto 2006*, zatem pa nam Martin Vernik predstavlja naslovno temo *Natura 2000* kot pomemben projekt evropske skupnosti, v katerem ima Koroška zaradi še ohranjenega naravnega bogastva v vzhodnih Karavankah in zahodnem Pohorju predvidenih kar 23 posebnih

varstvenih območij; med njimi so Peca, Raduha, Votla peč, radeljska in doliška Huda luknja, Razbor, Suhi dol, Kremžarjev in Barbarski potok ter Šentaneljska reka. Mlinškovi *Gozdarski storži v januarju* so namenjeni predvsem lanski hudi zimi z npr. –23 stopinjami 25. januarja v Slovenj Gradcu. Ob planinski postojanki Ajda nad Libeličami, danes znani tudi po središču naravoslovnih šolskih dejavnosti, domuje *Ekološka kmetija Komež*, ki nam jo opisuje M. Cigler. Marijana Janet nam v zapisu *31. januar – dan brez cigarete* priporoča, naj besedo dan v naslovu tako v lastno kakor okoljsko zaščito kar nadomestimo z besedo življenje. Sledi ji Martine Sušec *Prehrana živali v zimskem času*, od katerega se v članku *Bliža se pomlad* skupaj s prebujenimi čebelami J. Bauer že poslavlja ne glede na njegov še zimski posnetek koroške krajine, na katerem pa pripisanega Slovenj Gradca nikakor ne moremo prepoznati.

Na tem mestu se mi zdi umestno, da hvalevredni trud Marte Krejan s tokratnim naslovom *Jezičkovne drobtinice: Zabavljivi napisi* (našega pesniškega vojvoda Franceta Prešerna ob slovenskem kulturnem prazniku) združim v celoletni navedeck po nadaljnjem zaporedju od marca (s čudaško jezičkovno napako v začetnem delu, ki jo seveda moram pripisati računalniku) do decembra: *Drobtinice, tokrat literarno teoretske, Polglasnik, Prošnja* (z dodanim vzorcem, kako jo oblikovati in napisati), *Dvojina, Stena* (izjemoma z literarnega področja po enako naslovljenem alpinističnem romanu Toneta Svetine), *Besedila* (predvsem v *Viharniku*, torej največkrat neumetnostna), *Mati in hči* (z uokvirjeno sklanjatvijo), *Imena in priimki* (tu menim, da je tujka antroponim za osebno ime veliki večini bralcev povsem odveč, a ne, ker jo razumemo, marveč je zares ne potrebujemo) ter slednjič *Prazniki, ambivalenca, umetnost...* (o tujki /=protislovnost/ ponavljam gornje mnenje o njeni nepotrebnosti).

Pa nadaljujmo redni pregled druge številke, v kateri je objav-

ljen tudi moj prikaz *37. letnik glasila Viharnik 2005*. Že omenjenemu sledi fotozapis M. Tovšaka *Po poteh Pohorskega bataljona*, zatem pa nam Franc Jurač posreduje svoj razgovor s Stanetom Sevcnikarjem, piscem knjige z nekoliko presenetljivim naslovom *Zdrava sol*. V fotozapisu Stanka Hovnika *Monografija slikarja Karla Pečka* ob desetletnici njegove ustanove za pomoč koroškim študentom umetnostnih smeri spoznamo še drugo plat umetnikove dejavnosti, kot nam jo skozi celotno Pečkovo življenje in delo osvetljuje avtorska skupina, v kateri imata levji delež Andrej Makuc z besedilom in Tomo Jeseničnik s poslikavo. *Delo v gozdu nekoč* pa je naslov zapisa Rudija Rebernika, nekdanj prav tako gozdnega delavca; tukaj nam svoje nekdanje delo opisuje s pomočjo lastne zbirke zdaj pač starinskega gozdarskega in lesarskega orodja. Naslovno in zadnjo stran platnic z vodilom (Snežni) *Gradovi v Podpeci* nam je tokrat predvsem skozi fotooko pričarala Ida Robnik.

Številka 3. Izjemno ostri zimi je namenjen še en zapis F. Jurača na osnovi razgovora z občani *Letošnja zima je pokazala zobe*, urednica Robnikova pa svoj uvodni del *Spremembam naproti* namenja zadevni izobrazevalni delavnici s poudarkom na ustreznem vodstvenem delu. Sledi jima naslovna tema *Biomasa Zdravka Krajnc*, njej pa Mlinškovi *Informativni storži v februarju* zlasti o gojitvenih in saditvenih delih v zasebnih gozdovih ter o zanje nujni vsedrjavni podpori, v prispevku *Zima pri Močivniku v Jazbini* pa se od tega letnega časa končno lahko poslavlja, kot je to že storil J. Bauer v članku *Prvi pomladanski mesec*. M. Cigler nas v prispevku *Ekološka kmetija Kurijevo* popelje na strmo Črneško goro. R. Rebernik se *Iz časov delavskega samoupravljanja* spominja zlasti njihovih dobrih plati po zaslugi sindikalnih pridobitev, o katerih pa nam predvsem zaradi svojih večinoma grenkih spominov na izvensodne povojne poboje *Vida Vrhnjak Dular* v razgovoru z Ido Robnik ne pove nič.

O obnovi lesenega cerkvenega stolpa v članku *Ponos Sv. Primoža nad Muto* poroča Kristl Valtl. Celih štiri in pol strani povsem zasluženo zavzema barvni vložek Marjana Čuješa *Olimpijci iz Črne*. K svojevrstnemu zimsko športnemu dosežku sodi tudi prispevek *Preko 300 pohodnikov na Črnem vrhu*, kamor se je s Planinskim društvom Mislinja podal tudi M. Tovšak. S. Hovnik svoj tokratni sklop prispevkov pričinja s slovenjgraško muzejsko razstavo *Jara kača nestrpnosti*, namenjeno zadevnim pojavom v najmlajšem obdobju slovenske zgodovine – v času naše samostojnosti. Med preostalimi njegovimi spisi omenjam še naslove *Tretja knjiga Urbana Klančnika* (zbirka šaljivih domišljjskih zgodb *Droplja Krt*, izšla pri lastni založbi mladih ustvarjalcev Spirea v Slovenjem Gradcu), *Razstava akademskega slikarja Štefana Planinca* (ob tej priložnosti je mestni galeriji podaril 135 slik in 40 ilustracij) ter *Razstava Kulturnega društva koroških likovnikov* v prostorih slovenjgraškega Pagata. Končni zapis na zadnji strani *Lepo je bilo med gozdarji* je F. Jurač namenil upokojitvi gozdnega delavca Stanka Štinjeka.

Številka 4. Opisu cvetlične lepote z Boča *Velikonočnica* (Vojko Plaznik) sledi Milana Tretjaka naslovni prispevek *Zavod za gozdove Slovenj Gradec v letu 2005* z dvema natančnima preglednicama; prva prikazuje znatno vrednost opravljenih gradbenih del na kilometer gozdne ceste v vseh 11 koroških občinah z Zavodovim zbirnikom, druga pa obseg sečenj v kubičnih metrih po vrstah in posameznih letih od 1994 do 2005, iz katerega je razvidno, da je bil največji leta 2003, najmanjši pa leta 1995 in daleč najboljše v vrsti negovalne sečnje, gotovo pa bi tu izvedeli še več, ko bi bili kubični metri sešteti. Avgust Kunc opisuje *Varno delo z motorno žago* na tečaju v Pamečah za zasebne lastnike gozdov, Jerneja Čoderl pa *Razširjeni gozdno gojitveni načrt* prav tako na osnovi predhodnega izobraževanja (v Radljah). Dodatnemu izob-

raževanju so namenjeni tudi *Informativni gozdarski storži v marcu* Dušana Mlinška, ki obenem redno proučuje vplive vremena na gospodarjenje z gozdovi, kar izpričujejo tudi njegovi *Zimski utrinki v Koprivni*. O še eni izobrazevalni obliki v članku *Društvo lastnikov gozdov Mislinjske doline na strokovni ekskurziji v Avstriji* poroča Veronika Z. Valentar, o posvetu *Strojna sečnja v naših gozdovih* pa urednica I. Robnik. Zakon o divjadi in lovstvu, ki najpomembnejše naloge nalaga prav Zavodu za gozdove, obravnava Marjan Konečnik pod slikovitim naslovom *Pijanec se drži plota – in kaj je, če je pijanec lovec?* Da smo tudi med uspešnimi športniki, priča poročilo Suzane Andrejc *Evropsko prvenstvo gozdarjev v nordijskem smučanju*, da pa tudi radi daleč potujejo, dokazuje obsežni potopis *Nazaj v raj, Kuba – eden zadnjih ostankov socializma* Luka Zajca. Slavko Petovar in Darja Jeriček sta napisala prispevek z naslovom *Pomen shem višje kakovosti za prehransko varnost potrošnikov*. Svojo privrženost planinstvu M. Tovšak ponovno potrjuje v sestavku *Občni zbor markacistov Koroške*; srečali so se v Šentilju pri Mislinji. R. Rebernik se je s tremi slikami prepustil dokumentiranim spominom iz otroštva: *50-letnica prvega odhoda v šolo* na Razborju, a bi nam tudi pod srednjim posnetkom lahko zapal, kdo sta bili njegovi učiteljici v davnem šolskem letu 1954/55. Jože Potočnik v prispevku *Akademik Ivan Gams odlikovan z zlatim redom za zasluge* piše o tem lepem dogodku in ga končuje s čestitkami tudi v imenu Viharnika, mednarodno *16. razstavo domačih in umetnostnih obrti v Slovenj Gradcu* pa napoveduje Nataša K. Vidmar, ne da bi nam pojasnila, čigave izdelke lahko vidimo na slikah. *Pričenja se čebelarstva sezona*, nam sporoča J. Bauer, M. Sušec pa svari pred parazitno boleznijo *Toksoplazmoza mačk*. F. Jurač predstavlja posebno dejavnost GG Slovenj Gradec *Logistika odkupa, odpreme in prevozov lesa*, Robert Uršej in Ivan Martini pa svoje poklicno delo med koroškimi gozdarji.

22. srečanje proizvajalcev mleka v Podgorju

Mirko Tovšak, oec.

Kmetje z območja Podgorja in okolice vsako leto ob koncu leta pripravijo srečanje vseh proizvajalcev mleka s tega območja. Na srečanje povabijo tudi tiste, ki kakor koli pomagajo pri trženju in odkupu njihovega mleka. Zato so na srečanju prisotni tudi predstavniki Koroške kmetijsko-gozdarske zadruge, mlekarne, pomembnejši dobavitelji krmil in drugega reprodukcijskega materiala, predstavniki veterinarske postaje, občine itd. Letos so krog vabljenih pridelovalcev mleka razširili še na tiste kmete, ki so v lanskem letu pridelali največje količine mleka na območju celotne Koroške. Tako je bila družina, ki se je zbrala v podgorski dvorani kulturnega doma, dokaj pestra, še bolj pester pa je bil spored, ki so ga za udeležence pripravili organizatorji srečanja. Navada je, da vsako leto sproti izvolijo tudi predsednika naslednje mlekarne »gavde« in na tak način poskrbijo za to, da kontinuiteta teh prireditev ni prekinjena. Za organizacijo letošnjega srečanja je bil zadolžen kmet Franc Korošec iz Podgorja, ki se je v svojem uvodnem nagovoru dotaknil tudi problematike pridelave in odkupa mleka. Kmetje iz koroške regije so zelo odvisni od rednega odkupa in trženja tega pomembnega živila, saj je govedoreja tudi najpomembnejša

veja kmetijske pridelave na tem območju. Naravne danosti namreč tu ne omogočajo velikih možnosti drugih vrst kmetijske dejavnosti, zato se tudi večina kmetov ukvarja s to panogo, ki pa je v obdobju zadnjih let doživela številne pretrese. Veliko težav imajo tudi domače mlekarne, ki so se z vstopom v Evropsko zvezo soočile z močno konkurenco drugih evropskih držav. V zadnjem času ima največ problemov Ljubljanska mlekarna, kamor tudi kmetje z našega območja dobavljajo del mleka. Pozivi kmetov in drugih akterjev kmetijske politike o povezovanju domačih mlekar so naleteli na gluha ušesa, zato je ob razdrobljenosti mlekarske proizvodnje in nizki produktivnosti položaj mlekar še toliko slabši. Kmetje se seveda bojijo propada domačih mlekar, zato

Eden večjih proizvajalcev mleka Branko Brezovnik iz Radelj skupaj z ženo

so ob zadnjih dogodkih glede tujih prevzemov mlekarske industrije toliko bolj zaskrbljeni.

Kljub vsemu pa je srečanje mlekarjev potekalo v prijetnem vzdušju. Tako kot je že tradicija, so skupaj zapeli mlekarsko

himno, na mlekarski prapor so tisti, ki so bili letos prvič na srečanju, pribili svoj spominski žebliček, zelo pester pa je bil tudi kulturni spored, v katerem so sodelovali skupina iz Sv. Antona na Pohorju in domači podgorski pevci.

Objavljamo seznam desetih največjih pridelovalcev mleka z našega območja:

Zap. št.	Priimek in ime proizvajalca	Kraj bivanja	L mleka 2005	L mleka 2006	Indeks
1	Konečnik Harold	Selovec, Šentjanž	660.572	680.344	103
2	Verčkovnik Terezija	Podgorje	518.170	535.852	103
3	Brezovnik Branko	Št. Janž, Radlje	547.954	528.426	96
4	Hedl Jože	Spodnja Vižinga, Radlje	446.892	452.986	101
5	Močilnik Marko	Lokovica, Prevalje	396.739	395.006	100
6	Gašper Franc	Radlje	363.487	365.279	100
7	Šantl Ivan	Muta ob Dravi	335.991	347.947	104
8	Gams Franc	Šmartno pri Sl. Gradcu	347.400	325.444	94
9	Špegel Marija	Muta ob Dravi	218.944	272.719	125
10	Popič Peter	Raduše, Podgorje	224.783	269.953	120

Ko se poje mlekarska himna, je treba vstati.

Preko Koroške kmetijsko-gozdarske zadruge so kmetje iz koroške regije v lanskem letu oddali 30.707.716 l surovega kravjega mleka. Količina je torej skorajda enaka kot leto poprej. To pa je seveda tudi razumljivo, saj je že nekaj časa uveljavljen tudi sistem mlečnih kvot, ki kmetom ne omogoča večje širitve pridelave tega pomembnega živila. Pretežni del odkupljenega mleka (nekaj nad 25 milijonov litrov) je bil dobavljen Mlekarni Celeia Arja vas, ki je tudi edina večja mlekarna v združni lasti, razlika pa Ljubljanskim mlekarnam.

Nekatere slabe navade oziroma anomalije konja

Milena Tretjak

Anomalij pri konjih je zelo veliko, mnogo pa nam jih je še nepoznanih. Ena izmed najpogostejših je grizenje jaslí, predstavila pa vam bom še nekatere druge, ki našim konjerejcem in lastnikom konjev povzročajo največ preglavic.

Grizenje jaslí

Konja, ki grize jaslí imenujemo 'pajsar'. Veterinarska stroka za to anomalijo uporablja izraz hlapač. Konj se z zgornjimi zobmi obesi na leseno ograjo ali zagrabi rob jaslí ali tudi rob boksa in vleče ter požira zrak in ga potiska v želodec. Nekateri konji to počno, ko so sami v hlevu, drugi pa celo ob prisotnosti drugih konj. Zgornji sekalci, na katere se konj ponavadi obesi, so lahko tako prizadeti, da se tak konj ne more več pasti. Na to motnjo ima velik vpliv dednost.

To motnjo zelo težko odpravimo. Največkrat je privezovanje določenega posebej prirejenega jermena okoli vratu edina možna rešitev. Hlapači lahko s svojo navado prenehajo tudi, če jih damo v boks, ki ima prazne stene, po hranjenju pa jim umaknemo korita.

Požiranje zraka - aerophagia

Požiranje zraka se pogosto pojavlja skupaj s hlapanjem. Začetni akt požiranja zraka je nagel, sunkovit gib glave, usmerjen navzgor. Žival odpre usta in jemlje zrak. Takšnim konjem ponavadi pripisujemo večjo nervoznost, hiperaktivnost, takšni konji hrano raztresajo in jo seveda manj pojedjo in nazadnje imajo slabšo kondicijo. Da takšno motnjo odpravimo, je dobro, da konja zaposlimo in obremenimo. Možna je tudi uporaba določenega traku okoli vratu. Lahko pa se preventivno opravi kirurški poseg, pri katerem izrežejo ventralno muskulaturo vratu.

Draženje jezika na jaslih

Nekateri konji kažejo svojo anomalijo tudi tako, da jezik počasi vlačijo po robovih jaslí

ali drugih delov hleva, drugi pa držijo jezik mirno, nepremično. Ponavljajoča procedura anomalije je stereotipna in jo je težko odpraviti. Je pa res, da v nekaterih primerih takšno navado zmanjša že lizalni kamen. Nekateri celo menijo, da to obliko anomalije povzroča želja po soli.

Grizenje oziroma žvečenje lesa

Konji, jedci lesa, pravzaprav les le žvečijo. Od časa do časa pa imajo lahko kake posledice na prebavnem traktu. Prizadete živali lahko prenašajo razvado na druge živali, ki so z njimi v

družbi. Konjska hrana z obilico koncentrata in pomanjkanjem balastne hrane oziroma sena pripomore k temu, da je te motnje več, kot bi je bilo sicer. Škoda za konje je, da je moderna skrb zanje bolj naklonjena koncentrirani kakor pa balastni hrani. To je seveda razumljivo, saj žito, zrnje in koncentrat porabita manj prostora kot pa bale sena.

Da takega konja ustavimo pri dejanju, mu moramo začeti dajati grobo balastno hrano (nekateri celo premažejo ograje z neprijetnimi snovmi).

Coprofagija

Koprofagija je tista anomalija, ko konj je iztrebke. To je običajno videti pri mladih žrebetih. Za to razvojno obdobje je to sicer popolnoma normalno vedenje, pri odraslih konjih pa je to opaziti pri tistih, ki so zaprti v

boksih in so ponavadi doživeli neko spremembo v uporabi ali ravnanju. To so predvsem tisti konji, s katerimi so nekoč redno delali, zdaj pa stojijo zane-marjeni v boksih.

To navado lahko kaj hitro odpravimo, in sicer tako, da konjem natakneмо nagobčnike, lahko pa tudi zamenjamo njihov prostor, tako da jih iz svobodnih boksov premestimo na preveze.

Polydipsija nervosa

Opažena je pri nekaterih konjih, ki so izolirani in utesnjeni v hlevih z vodno oskrbo

Hyperphagija (razsipanje hrane)

Prenajedanje s hitrim hranjenjem je navada, ki je opazna pri sitih konjih v hlevih. Mnogo konjev je ekstremno požrešnih in hitrih jedcev. Kadar je v koritu večja količina hrane, jih duši, ker jim zapre dovod zraka, zato hrano izrivajo.

Da to odpravimo, je najbolje, da hranimo taktično. Hranimo lahko v velikih posodah, ki imajo dno iz gladkega drsečega kamna. Tako je hrana plitvo nasuta in ker se hitro izmuzne, mora konj jesti počasneje. Zrnje dajemo v različnih časo-

vnih terminih.

Jedenje stelje

Utesnjeni, zaprti konji so večsah podvrženi temu, da jedo steljo, preden je umazana. Skoraj vsi konji v omejitvi poskušajo steljo, samo nekaterim pa to preide v navado. Konji, ki preživijo večino časa na paši, te razvade nimajo. Da takšno navado odpravimo, poskrbimo najprej za primerno kvaliteto hrane. Dopolnilna hrana v obliki lizalnih kamnov in mešanic, bogatih z vitamini in minerali, bo dodatno pomagala.

Jedenje zemlje

Nekateri konji jedo zemljo, pesek ali blato. Tej motnji rečemo pica. Najdemo jo pri živalih, ki jim v prehrani primanjkuje mineralov, železa in fosforja. Da to motnjo odpravimo, dodajamo minerale.

Janez Bauer

Pa je le prišla, ta starka zima. Natrosila nam je snega, čeprav malo pozno, in tudi ohladilo se je. Smo se že bali, da je sploh ne bo, saj so čebele že kar krepko porabile zimsko zalogo.

Čebelar s čebelami v tem mesecu nima veliko dela. Ob toplem sončnem dnevu, ko že teče od streh, se odločijo in odletijo iz panja. Razgibajo si krila, se otrebijo, na tleh pobežejo kakšno kapljico vode in jo odnesejo v panj. Zato je dobro, da prostor pred panjem čebelar že prej posuje z listjem ali s senenim drobirjem. Čebela, ki sede v sneg, se podhladi in se ne more več vrniti v panj. To je pa tudi edino tako čebelar-

jevo delo. Ob takem izletnem dnevu ni drugega dela, kot da sedimo ob čebelnjaku in opazujemo. Iz obnašanja čebel izvememo veliko več o počutju čebelje družine, kot pa da bi panj odpirali. Iz panja, kjer čebele pridno izletavajo, se prašijo na bradi in že prinašajo prve grudice cvetnega prahu, se bo sigurno razvila močna družina, saj jim nič ne manjka. S tako družino ni nobenih skrbi, pustimo jo pri miru. Imamo pa tudi kakšen panj, kjer ni nobene čebele na spregled. Pri takem panju odpremo zadnja vratca, odstranimo opaž in rahlo potrkamo. Čebele se nam odzovejo z brenčanjem, ki pa se hitro umiri. Takšna

družina je povsem v redu, se jim pač še ne ljubi na plano. Zapremo vratca in jih pustimo počivati. Ponekod čebele begajo po bradi ali pa se pustijo ropati in se zelo malo branijo. Taka družina je preko zime izgubila matico. Kadar čebele izgubijo matico, izgubijo tudi značilen vonj svoje družine. Zato begajo in iščejo svojo voditeljico. Počutijo se brezdomne, zato tudi ne branijo svojih medenih zalog. Takšen panj je najbolje zapreti, da roparice prenehajo z ropanjem, saj se to sicer rado prenese še na sosednje panje. Ob prvem toplem dnevu bomo tak panj izpraznili in satje z mrtvimi čebelami zažgali, sam panj pa pošteno razkužili z obžiganjem. Le tako se bomo rešili morebitne bolezni v našem panju. Vsako špekuliranje s satjem se nam lahko krepko maščuje, saj je tako satje z mrtvimi čebelami močan vir bolezni. Zaradi varčevanja s satjem lahko dobimo močan napad noseme ali pa celo hudo gnilobo, zaradi česar bomo morali uničiti vse čebelje dru-

žine in panje. Čebelar mora čedalje več pozornosti posvečati zdravju svojih čebel.

V tem času lahko pričnemo tudi z napeljevanjem žice v satnike. Napnemo je še ne, pa tudi satnice še ne vtiramo. Za tako delo mora biti vsaj dvajset stopinj. Pripravimo si po pet novih okvirov na panj in pa obvezno rezervo za roje. Pomlajevanje satja je v sodobnem čebelarstvu izjemno pomembno. Čebele se v svežem satju zelo dobro počutijo. Tudi dekleta so veliko raje v novih oblekah, kot pa v črnih, izpranih nekaj let starih »cotah«.

Dragi čebelarji, skušajte življenje čebel prenesti v svoje domače življenje. Tako jih boste še najbolje razumeli, jim ustregli in omogočili zdrav razvoj. Take čebelje družine, vzgojene z razumevanjem in ljubeznijo čebelarja, se bodo izredno razvile in nam prinesle polne lonce medu. Čebela ni stroj za izdelavo medu; čeprav naj bi imela ob strani še števec za prinesene kilograme in tarifo v evrih, kot si želijo nekateri državni davkarji.

Goveja gripa (goveja influenza)

Martina Sušec, dr. vet. med., VP Slovenj Gradec

Spada med respiratorne infekcije in predstavlja eno izmed ekonomsko najpomembnejših bolezni pri govedu. Je enzootskega značaja, to pomeni, da se pojavlja znotraj reje. Oboleva predvsem starejše govedo. Bolezen je značilna za hladne in vlažne mesece.

Primarni povzročitelj je virusnega značaja (Myxovirus parainfluenae-3, IBR, rhino, reo, adenovirusi), pogosto pa se sekundarno pridružijo še bakterije (Past. multocida, Cl. pyogenes, E.Coli, stafilokoki, streptokoki ...). K izbruhu pripomorejo tudi stresni dejavniki, kot sta npr. transport in vhlavljanje živali.

Prenos poteka pretežno kapljično (aerosol), možno pa je tudi

preko okužene krme in vode. Inkubacijska doba je dva do pet dni. Živali imajo povišano temperaturo (40–42° C), se slabo počutijo, so neješčje, otožne, težko vstajajo, opletajo pri hoji; dejavnost vampa močno upade, količina mleka pa se zniža za 50 %. Dihanje spremelja močan in suh kašelj. Sapnik in požiralnik sta na otip zelo boleča. Pojavi se tudi izcedek iz nosu, solzenje, občutljivost oči na svetlobo (fotofobija), v končni fazi pa je prizadeta tudi prebava, saj pride do vnetja črevesne sluznice in posledično do krvave driske.

Pri akutnem poteku bolezni je nujna uporaba antibiotikov tri do šest dni, antitusikov in vitaminska podpora.

Zdravljenje temelji tudi na preventivi in zmanjševanju učinka stresnih dejavnikov in sekundarnih infekcij. V hlevih

je potrebna zadostna ventilacija in dobra prehrana živali. Pri ugodnem poteku bolezni lahko živali ozdravijo v 10–14 dneh.

Simbolna govorica kipa v Hudem kotu

Jerneja Čoderl in Jirij Kočica

V preteklem letu smo gozdarji v okviru aktivnosti Koroškega gozdarskega društva in na pobudo radeljskega gozdarja Maksa Suška večkrat obiskali Pahernikove gozdove v Hudem kotu, o čemer smo v Viharniku že lahko čitali. Pahernikova fundacija je posebnost slovenskega prostora v več pogledih. Je občudovanja vredno dejanje solidarnosti gospe Vide Ribnikar, gospod Sušek pa vlaga veliko energije v obogatitev celotnega prostora Pahernikovih gozdov. Ena od potez, ki temu delu Hudega kota daje svoj pečat, je postavitve kamnite skulpture na „Gratejevi ridi“. Nepozabno doživetje je bilo poslušati avtorja kipa, ko nam je razlagal simboliko stvaritve. Gospod Kočica se je prijazno odzval želji, da bi nam svojo razlago posredoval tudi v pisni obliki.

Kakor je kiparjeva stvaritev vredna ogleda, je vredno prečitati besede Jirija Kočice, ki na literarni način osvetljuje simbolno govorico kamna.

„Kiparsko delo, ki sem ga izdelal, je neke vrste nasprotni poseg. Išče arheipske oblike skupnega bivanja, je izdelan iz najstarejšega materiala, ki ga je uporabil človek na svoji poti učlovečenja, za izdelavo sem potreboval veliko več časa, kot je to običajno v današnjem hitrem tempu proizvodnje, pa še kip bo postavljen na mestu, kjer skorajda ne bo gledalcev ... Gre torej za kip, ki govori o nečem drugem. Že sama figuralika, podobotvorje, ki je skoraj izginilo iz najsodobnejših umetniških »projektov«, govori o nekem drugem stanju, o neki drugi smeri. Ikonoografski motiv družine, ki je bil velikokrat upodobljen v obliki svete družine ali družine nasploh, se tu-

kaj razlikuje predvsem v tem, kakšen odnos ima otroška figura do sveta. Ne gre namreč za otroka, ki je pasiven ali ki se v svoji nemoči oklepa zaščitniških staršev, temveč se otrok v tem kipu dejavno razpre naravi, svetu. Z ročicami oblikuje neko posebno držo, ki je sicer dokaj običajna za malčke, vendar v tem zamrznjenem stanju kiparske postavitve začne delovati kot ritualni gib, nekakšna predhodnica molitvi; kot bi dejal: sprejmi me.

Celotna figuralna kompozicija je spodaj klesana zelo na grobo, tako da se vidi kristalna kamnita snov in da se dodatno ojači občutek dvigovanja, rasti, želje po svobodi ... Zgoraj se figure izluščijo v skoraj klasično figuraliko, le roke otroka so oblikovane zelo močno, na meji z realistično kiparsko tradicijo. Figure so zelo stisnjene druga k drugi in tako oblikujejo strnjeno, monolitno osnovo: otrok se dvigne nad horizont, ki ga določajo glavne mase moške in ženske figure. S tem odnosom se vzpostavlja alegorija preseganja in preživetja, ki jo naključni obiskovalec dopolni s svojo prisotnostjo.

Jirij Kočica pred svojim delom

Podstavek v obliki čolniča preko lesenih »stopničk« namreč omogoča vstop v prostor, ki je bil v tradiciji kiparstva namenjen kipu. S tem se oblikovalec vzpne do višine horizonta, ki ga določa otroška figura, oziroma še dlje: pogled navzgor sugerira tudi misel na obnebeje celote ...

Celotna kompozicija je izklesana iz enega kamna, pohorskega marmorja, ki je edini marmor, ki ga premore Slovenija. V osnovi je to bel kamen, ki ima svetlo sive (modrikaste) ter rumenkaste pasove. Ko je kamen moker ali poliran, se ti pasovi pokažejo v vsej svoji barvitosti. Pri kipu sem to barvitost dopuščal le delno, saj bi drugače močno vplivala na dojemanje prostorskih odnosov pri figurah.

Zanimivo je, da je bil ta kamen v času antičnega Rima zelo pogosto uporabljan na slovenskih tleh, vendar je skozi kasnejša obdobja popolnoma izginil iz kiparstva, saj so ga uporabljali le za kamnoseške izdelke in tlake, pa še to zelo redko. Tako je to delo neke vrste rehabilitacija tega specifičnega kamna, ki ima prekrasno kiparsko tradicijo naših tleh, če le pomislimo na ptujske spomenike ali na še bolj znano nekropolo iz Šempetra pri Celju. Podstavek je iz vsem značnega tonalita, ki s svojo trdoto in temno barvo postavitvi daje temelj.

Celoten projekt, pri čemer mislim tako na izhodišče (sam namen označitve začetka učne poti ter začetka delovanja fundacije) kot tudi na izdelavo kipa in postavitve, je neke vrste alegorija daru. Princip, arhe darovanja, ki se pojavlja v tako raznoterih oblikah, a z isto izhodiščno sporočilno močjo po celem svetu, je med pomembnejšimi skupnimi točkami, o katerih bodo nujno morale razpravljati bodoče generacije globalne mešanice kultur in civilizacij. Kajti vedno

bolj očitno je, da se fascinacija s smrtjo in uporaba strahu v manipulatornih procesih vzdrževanja različnih skupnosti ne izteka v moč kot možnost, temveč v moč kot neke vrste samomorilski proces, najbolj direktno viden prav v ekoloških težavah človeške vrste.

Dar kot princip se v tem smislu kaže kot možnost prav tam, kjer se je humanizem izpel skozi objektivizem in zgolj razumske sheme in kjer se je postmoderna zapletla v neskončno sumničenje samega razmerja med objektom in subjektom. Dejati, dajati in ostati dejaven v toku časa – vsi ti vidiki, če jih oblikujemo kot dar, postanejo zagotovila in kritje, ki dobre namene ne zapeljejo v čudno smer. V tem smislu se raztopitev razmerij med subjektom in objektom, vpeljava razuma v občutenje in čustveno podlago, raztalitev sumničenj v pretok vesti in zavesti vzpostavljajo kot napoved novega časa.

Pri tem naj izpostavim konkretno, kajti zgolj abstraktno rado odmišlja čas in prostor: poteze gospe Vide Ribnikar, s katerimi je omogočila ustanovitev sklada, dejavno vzpostavljajo situacije, ki se izvijajo iz krča žrtvovanja in razpirajo drugačnost v samem načinu bivanja in dojemanja sveta okoli nas ter nas navdajajo s čudenjem.

A če že izpostavljam filozofsko čudenje nad bitjo in bivanjem, se mi zdi nujno poudariti krhko linijo življenja, ki se vedno znova rojeva s spočetjem in rojevanjem posameznika. Namreč prav v spočetju in rojstvu se oblikujejo osnovni principi občutenja, sočutenja in tudi občutljivosti za drugega, kar bo po mojem mnenju v bodočem sobivanju na zemlji bistvenega pomena.

In četudi je kip samotni glasek sredi velikega gozda, je njegovo sporočilo v sozvočju s slehernim semenom in slehernim novim klitjem ...”

Jirij Kočica

Tematske poti v turistični brošuri

Katarina Žagar

V zadnjih letih so na območju Slovenj Gradca z okolico nastale številne tematske turistične poti. Zato so se v Podjetniškem centru Slovenj Gradec in Mestni občini Slovenj Gradec odločili, da se povežejo z avstrijsko Koroško, kjer imajo izkušnje s področja trženja tematskih turističnih poti, ki jih je tudi pri njih zelo veliko, in skupaj pripravijo prekomejni turistični program. Za izvedbo projekta so pridobili sredstva EU v okviru Programa Pobude skupnosti Interreg IIIA Slovenija-Avstrija 2000–2006.

Konec leta 2006 so izdali dvojezično turistično publikacijo z opisom tematskih turističnih poti in prekomejnih izletov.

V tokratnem prispevku vam bomo predstavili tematske turistične poti na območju Slovenj Gradca.

Pučavnikova pot

Pučavnikova pot je nastala po zgodbi o Valentinu Podstenšku – Puščavniku, ki se je po izgubi izvoljenke umaknil v samoto razvalin gradu Vodriž. Po pripovedovanju starejših domačinov so ga ljudje radi obiskovali na razvalinah, saj so mu pripisovali nadnaravno moč. Pot vodi mimo mogočnih dreves, ki navdajajo s svojo zdravilno energijo, in je rekreacijskega, poučnega in zdravilnega značaja. Osrednja zanimivost poti so razvaline gradu Vodriž. Še danes se govori, da so v kletah polni sodi vina in denar ...

Pot v deželo škratov

Pot v deželo škratov povezuje preteklost s sedanostjo in opominja na bitja, ki so jih omenjali naši predniki. V deželi škratov obiskovalce pozdravijo pravljica bitja, ki nas opazujejo iz drevesnih dupel, izza vej, skozi krošnje dreves. Na prireditvi, ki poteka vsako leto v začetku oktobra na Zagmajškem vrhu na Rahtelu, otroci iz vrtcev izdelujejo škratovske hišice. Drugi dan prireditve si lahko obiskovalci ogledajo Škratovo deželo: hišice,

škrate, vile in pravljica bitja.

Pot Rimljanov

V začetku 1. stoletja našega štetja so Rimljani prišli tudi v naše kraje in tukaj ostali skoraj pet stoletij. Čez ozemlje sedanje Slovenije so gradili predvsem vojaške ceste. Ena izmed prastarih trgovskih poti je vodila tudi čez območje Slovenj Gradca ter bližnji naselji Sele in Vrhe ob vznožju Uršlje gore. Na eno od preteklih obdobij teh krajev nas spominja Pot Rimljanov. Posebnosti poti sta kulinarična ponudba ter pester tematski kulturni program za najavljene skupine.

Pot na Rahtelov vrh

Osrednja tema gozdne učne poti na Rahtelov vrh je Gozd mojega mesta. V neposredni okolici mesta Slovenj Gradec ponuja pot na Rahtelov vrh ljudem možnost sprehodov in rekreacije v primestnih gozdovih ter možnost spoznavanja številnih drevesnih vrst, med katerimi velja še posebej omeniti za naše kraje manj pogoste vrste: robinijo, pravi kostanj in duglazijo.

foto: Tomo Jeseničnik

Meškova pot

Franc Ksaver Meško, župnik in pisatelj, je bil skrben pastir svojim Selencem v vasi Sele pod Uršljo goro. Če je bilo treba, se je v huđi poletni vročini podal na dolgo pot od sv. Roka do sv. Neže, da bi izprosil dežja za žejna polja in travnike. Na svojih romanjih je običaj-

no hodil po takih poteh, da je lahko obiskal čim več domačij. Meško in njegovi farani so, pred ne še tako davnimi časi, s svojimi koraki naredili pot, ki smo jo v spomin nanj in na njegove Selance poimenovali Meškova pot.

Pohodniška pot Plešivec

Gozdno-turistična pot Plešivec je speljana pod mogočno kupolo gozdov, mimo pašnikov in travnikov ter nekaterih postojank, namenjenih počitku in okrepcilu. Pohodniška pot se začne pri gostilni Suhodolnik v Suhem Dolu. Najvišja točka poti je kmetija Verneršek na nadmorski višini 1100 m. Primerna planinska oprema je dobrodošla.

Bernekerjeva pot

Pot je posvečena enemu najpomembnejših slovenskih kiparjev impresionistov, Francu Bernekerju. Franc Berneker je prvi slovenski kipar moderne, eno izmed njegovih številnih del je kip Primoža Trubarja v Ljubljani. Bernekerjeva pot, ki poteka po obronkih zahodnega Pohorja do Male Kope, je

je spoznavanje tradicionalnih poti, značilnih za podeželje. Zaradi zanimive in ugodne lege kraja ob reki Mislinji so ljudje v preteklosti razvijali različne obrtne dejavnosti, kot so mlinarstvo in žagarstvo, kovaštvo, furmanstvo ipd.

foto: Tomo Jeseničnik

Labirint kolesarskih poti pod Uršljo goro

Obiskovalcem in prebivalcem Slovenj Gradca se ob pogledu na Uršljo goro in Kozji hrbet ob njenem vznožju odpira gričevnata pokrajina Gmajne, Starega trga, Grajske vasi s cerkvijo sv. Pankracija na vrhu, Žančanov, Raduš ipd. Z vzponom na kate-rega od teh hribočkov se odpre pogled naprej na vasi Sele in Vrhe z Uršljo goro v ozadju, na drugi strani pa na Mislinjsko dolino in Pohorje. Gričevnata pokrajina, prepletena z manj prometnimi lokalnimi cestami, stezami in potmi, ki kot labirinti povezujejo posamezne hribovske kmetije, je idealna za kolesarjenje tako začetnikov kot zahtevnejših ljubiteljev tovrstne rekreacije. Labirint kolesarskih poti se povezuje s potjo v Škratovo deželo, potjo Rimljanov in Meškovo potjo.

Delo društva diabetikov Slovenj Gradec

Stanko Hovnik

Društvo diabetikov Slovenj Gradec je imelo 26. 1. 2007 volilni občni zbor v Kulturnem domu v Starem trgu.

Odbor društva je svoje člane redno seznanjal z novostmi in drugimi informacijami s poštnim pošiljanjem glasila *Sladkorna bolezen* ter z izdajanjem svojega časopisa *Obvestila*. Člani društva, katerih je 730, so lahko koristili ugodnosti okrevanja v zdravilišču Rogaška Slatina, v okviru

Dr. Ervin Pečnik je postal častni član Društva diabetikov Slovenj Gradec

Občni zbor Društva diabetikov Slovenj Gradec

svojega programa dela so se lahko udeleževali športnih aktivnosti, srečanj diabetikov Koroške, pohodov v okolici mesta in drugod po Sloveniji, sodelovali so na strokovnih predavanjih o diabetesu ter v mnogih drugih akcijah.

Na občnem zboru so izvolili nov odbor, za

predsednika pa so ponovno izvolili Ivana Pavliča. Izvolili so tudi častnega člana društva, in sicer Ervina Pečnika, dr. medicine.

Po uradnem zaključku je bil kulturni program, člani pa so druženje zaključili ob večerji in dobri glasbi.

Tekmovanje mladih podjetnikov v Slovenj Gradcu

Nataša Konečnik Vidmar

Podjetniški center Slovenj Gradec je organiziral tekmovanje mladih podjetnikov, ki je potekalo 24. 1. 2007 v Slovenj Gradcu. Pomerilo se je 5 skupin mladih podjetnikov s Koroške (skupaj okrog 40 učencev osnovnih šol iz Mislinje, Šmartna, Slovenj Gradca, Podgorja in Ribnice na Pohorju), ki so v letošnjem šolskem letu obiskovali podjetniški krožek in v njem spoznavali podjetništvo. Izbrali so si idejo in jo s pomočjo mentorja in okolice tudi izvedli.

Vsi mladi podjetniki so navdušili, z osvojenim prvim mestom pa je bila najboljša podjetniška skupina Čarovnice iz OŠ Šmartno pri Slovenj Gradcu z idejo Ples čarovnic (mentorica Katarina Žagar). Za nagrado so prejeli panoramski polet z ultralahkim letalom, in sicer je polet za tri osebe pri-

spevalo podjetje Aviofun, d. o. o., iz Libelič, za preostale člane zmagovalne skupine pa Aerodrom SG, d. o. o.

Drugo mesto so osvojili mladi iz OŠ Ribnica na Pohorju z idejo Predstavitev pečenih kostanjev (mentorica Veronika Zupanc). Za nagrado so prejeli karte za obisk fitnesa in nahrbtnike, nagradi sta prispevala Fitness center Mega fit in Probanka, d. d., PE Koroška, Slovenj Gradec.

Tretjo nagrado so prejele članice podjetniške skupine Spretne roke iz Druge OŠ Slovenj Gradec z idejo Božično-novoletni okraski (mentorica Veronika Zupanc). Za nagrado so prejele darilne bone, nagrade pa so prispevali Zlatarstvo, urarstvo Platinšec, Fantom bar in Mestna kavarna in Špageterija Sedmica.

Četrto nagrado, darilne bone,

so prejeli mladi Križarji iz OŠ Podgorje pri Slovenj Gradcu z idejo Predstavitev Križank in Jesenski faloti iz OŠ Mislinja z idejo Jesenska tržnica s srečelovom (mentorica obeh skupin Veronika Zupanc). Bone so prispevali Vabo Hotel SG in Sladek butik Karmen Lužnik, s. p., ter Kreator frizerstvo

in maskerstvo, Janja Lesjak Štumpf, s. p., in Pizzerija 100 na uro, Sanja Prednik, s. p.

Podjetniški krožek je potekal v okviru projekta Podjetniški krožki v osnovnih šolah, ki so ga sofinancirali Mestna občina Slovenj Gradec, Občina Mislinja in drugi donatorji.

Študentki veterine raziskujeta Ameriko

Jasmina Grobelnik

Šele ko se na Brniku poslovimo, se zavem, da sem pred vrati življenjske pustolovščine. Amerika! Dežela neizpolnjenih sanj. Zame je bila predvsem priložnost spoznati nekaj novega, osvojiti čimveč uporabnega znanja, tako za mojo bodočo kariero, kot za življenje samo.

Tako se podava na pot v »neznano«, znanja in novih dogodivščin željni študentki veterine, Jasmina in Petra. Obe sva že blizu konca študija, zato sva tudi izkoristili edinstveno priložnost in jo »popihali« iz Slovenije za dobra dva meseca. Same priprave in organizacija so se začele sicer že februarja, kajti veliko je bilo dogovarjanja in urejanja preko elektronske pošte. Na koncu sva se odločili za štiri veterinarske klinike, ki so študentom nudile zastoj bivališče. Vse ostalo, kar se tiče premikov iz enega kraja v drugega ter ogledov, pa sva si rekli, bova urejali sproti.

In končno se je zgodilo! Start 6. 10. 2006 ob 7.45 z Brnika. Po dooolgem letu, ki je trajal vsega skupaj 12 ur in pol, še isti dan (časovni zamik -6 ur) pristaneva v Miamiju, Florida. Če ste kdaj gledali ameriški film, posnet v Miamiju: to je to in nič drugače! Vročina, vlaga v zraku, mešanica ljudi z vseh koncev sveta, prestižni, lesketajoči se avtomobili in – seveda – neskončno dolga peščena plaža. Po treh dneh nadaljujemo pot z avtobusom proti SZ v okrožje Ocala (osrednji del Floride), kjer je tudi najina prva klinika za konje. Že tukaj, na začetku najine poti, nama je ob različnih, nepričakovanih, neljubih situacijah priskočilo na pomoč par prijaznih ljudi.

Klinika za konje Peterson & Smith ima zaposlenih 24 veterinarjev, od tega jih je 5 internih zdravnikov, ostali pa delajo na terenu. Tu sva preživeli dva tedna in videli ogromno različnih primerov. Lastniki konj so pripravljani

odšteti velike vsote denarja za zdravje svojih živali. Okrožje Ocala je prepredeno z izpusti za konje. Večinoma vzrejajo angleške polnokrvne konje (Thoroughbred) za galopske dirke. Skoraj vsaka večja »farma« (nad 30 konjev) ima tudi svojo galopsko stezo za trening in teh ni malo. Dvakrat na leto priredijo tudi avkcijo, kjer v enem tednu prodajo čez 800 polnokrvnih konj (žrebičke, breje kobile, enoletnike, dvoletnike...). Vzreja konj je na tem območju ena najpomembnejših panog.

Na edino prosto nedeljo, ki sva jo imeli, smo se z Italijanko Agnese odpravile v Seaworld v Orlando. To je velik morski živalski vrt, kjer lahko vidiš nešteto atraktivnih vrst živali, vse do veličastnih ork (kit ubijalec).

Potovanje sva nadaljevali z letom v državo Oregon, ki leži v SZ delu ZDA, ob Pacifiku nad Kalifornijo. Tam sva dva tedna preživeli na kliniki za konje Willamette Valley, kjer so zaposleni trije veterinarji: dr. Palmerjeva je kirurginja, dr. Teshera in dr. Saunders pa zdravita živali na terenu. Klinika je skoraj nova, izredno čista. Imajo dve operacijski dvorani: eno za konje s kolikami, drugo za ortopedske primere (večinoma artroskopije). Poleg veterinarjev je zaposlenih še šest veterinarskih tehnikov in ostalo osebje v sprejemnici.

V Oregonu sva po končani praksi najeli avto in se podali proti najinemu tretjemu cilju: Panorama Equine Surgical & Medical Center v Redding-u, S Kalifornija. Na poti do tja sva si ogledali več naravnih znamenitosti vzdolž znamenite ceste CA-101, ki poteka po celi pacifiški obali iz države Washington vse do meje z Mehiko. V Reddingu so naju zelo lepo sprejeli. Živeli sva v svoji hiški poleg klinike. Zjutraj so bili prvi pacienti naročeni že ob osmih, z zadnjim smo končali največkrat šele v zgodnjih večernih urah; se je zgodilo kak dan, da nisva imeli časa

za kosilo! Za znanje se vse potrpi! Dr. Liberman naju je ogromno naučil. Zahteval je, da sva bili do potankosti seznanjeni ne samo s tekočim primerom, temveč tudi z zgodovino oz. s predhodnimi težavami vsakega pacienta, kar je izredno pomembno pri postavljanju trenutne diagnoze. Tudi sami sva lahko poskusili različne diagnostične prijeme, kar veliko pripomore k pridobivanju samozavesti za opravljanje bodočega poklica. Na tej kliniki je čas še najhitreje minil. Že so naju prišli iskat iz najine zadnje »postojanke«, ki je samo pol ure vožnje oddaljena od Redding-a.

Zadnjih 14 dni izobraževalnega dela najinega potovanja sva preživeli na reprodukcijskem centru Pacific International Genetics. Dr. Paul Mennick se ukvarja s proučevanjem in zamrzovanjem semena različnih domačih živali (žrebcev, bikov, osla, psov, ovnov...). Zjutraj in zvečer sva pomagali pri krmiljenju vseh živali v centru; večina jih je noč in dan pod milim nebom na pašnikih in jim v jesenskem in zimskem času dodatno pokladajo mrvo, alfalo (lucerna), slamo in žito, kajti same paše ni več dovolj. Vse te živali so pod stalnim nadzorom (redno cepljenje, osemenjevanje, pregledi na brejost...). V samem hlevu pa smo takrat imeli dva žrebca, osla in psa – za odvzem in zamrznitev njihovega semena za nadaljnje umetno osemenjevanje kobil, oslic in psic. Spoznali sva tudi enega izmed lastnikov krav, ki jih pripelje v ta reprodukcijski center na umetno osemenitev. En dan naju je peljal na ogled svojega posestva in nama razložil vse o njihovem načinu vzreje telet. Na območju S Kalifornije, kjer sva bili, vzrejajo večinoma mesne pasme goved, in sicer black angus, hereford, red angus, brangus, charolais, limousine... Veliko imajo tako imenovanih »rodeo krav«, ki jih uporabljajo za rodeo tekme (bike). Vse govedo imajo celo

leto na prostem, kar je mogoče predvsem zaradi dejstva, da tam skoraj ne poznajo snega. Vse dobro se enkrat konča; s tem da se je pri nama, po zapustitvi zadnjega veterinarskega centra, začelo še boljše! Spet sva najeli avto in se odpeljali še na drugi – turistični del najinega potovanja. Ustavili sva se v narodnem parku Yosemite, Kalifornija, par dni preživeli v Las Vegasu, Nevada, si ogledali Grand Canyon, Arizona, ter na koncu tega dela zopet prevozili dolgo pot skozi puščavo Mojave nazaj proti pacifiški obali. Dva dneva sva preživeli tudi v zelo lepem mestu San Diegu na skrajnem jugu Kalifornije, čisto na meji z Mehiko. Obvezno je tam treba iti na obalo pogledat »surferje«, ki jih vidiš samo kot drobne pikice tam daleč stran od morske brežine, ko čakajo na pravi trenutek, da ujamejo val in ga zajahajo.

Najina naslednja in tudi zadnja destinacija pa je bil Los Angeles (City of Angels), drugo največje mesto v ZDA (po prebivalstvu). Živeli sva v »youth hostlu«, kjer si prenočišče poiščete predvsem mladi, kajti cene so tu najugodnejše. Za nočitev (v skupnih sobah) z zajtrkom sva odšteli \$17 na osebo (13.5 EUR = 3.230 SIT). Sama hrana v večjih nakupovalnih centrih ni pretirano draga (primerljivo z našimi cenami) za prehranjevanje v restavracijah pa je treba kar globoko seči v žep in še 10 % od cene dodati, kajti v Ameriki se natakarku obvezno da napisnina (nenapisano pravilo)! L. A. je ogromen, samo mesto ima 3.85 milijona prebivalcev. Veliko od teh je priseljencev iz Mehike, zato je španščina zelo pogost in tudi uporaben jezik. No, midve sva se z angleščino kar dobro znašli.

Dva dni sva bili v Hollywoodu, kjer sva se udeležili dveh TV oddaj (v eni je bil gost Sylvester Stallone), si ogledali muzej voščtenih lutk in muzej Guinnessove knjige rekordov. Potem sva se zapeljali po hrib-

Florida operacija-korekcija nepravilne stoje

čkih Beverly Hillsa, ki so pre-raščeni s tropskim zelenjem, med katerim ponosno stojijo raznorazne vile različnih filmskih zvezd, pevcev, režiserjev ... En popoldan sva si ogledali galopske dirke v Hollywood Parku.

In tako je počasi minilo še tistih zadnjih par odmerjenih dni. Dan kasneje kot po prvotnem planu, pa vendar, sva se 19. 12. 2006 zvečer vrnili v našo prelepo Slovenijo.

Spoznala sem veliko novih ljudi, se naučila veliko novega, koristnega. Vesela sem, da sem doživela pravo, pristno ameriško noč čarovnic, »Halloween«, ter videla, koliko Američanom pomeni zahvalni dan, »Thanksgiving«, zadnji četrtek v novembru.

Še vedno pa je najlepše priti nazaj, v mili rodni kraj!

Los Molinos S Kalifornija čreda

Surf beach S od L A

Beverly Hills Downtown L A

Miami Beach

Najbolj skrbni lastniki gozda v Območni enoti Slovenj Gradec

Gorazd Mlinšek, univ. dipl. inž. gozd., Zavod za gozdove Slovenije, Območna enota Slovenj Gradec

Koroško gozdnogospodarsko območje je med najbolj gozdnatimi območji v Sloveniji. Že več kot pol stoletja koroški gozdarji načrtno usmerjajo gospodarjenje v vseh gozdovih, še posebno pa je uspešno sodelovanje z lastniki gozdov koroških in pohorskih celkov. Medsebojno sodelovanje je trdno tudi v času delovanja Zavoda za gozdove Slovenije. V Zavodu za gozdove Slovenije vsako leto podelimo priznanja najbolj skrbnim območnim lastnikom gozda in jih na svečani podelitvi predstavimo širši javnosti. Lanskoletni najbolj skrbni lastniki gozdov vseh štiri najstih območij so se srečali 7. decembra 2006 v Gostišču Smogavc v Gorenju pri Zrečah.

Izbor najbolj skrbnega lastnika poteka v dveh fazah, in sicer najprej izbor najbolj skrbnih lastnikov na nivoju krajevnih enot. Iz skupine »naj« lastnikov iz posameznih krajevnih enot sledi na podlagi določenih prednostnih kriterijev izbor najbolj skrbnega lastnika v območni enoti. Glavni kriteriji za podelitev priznanj so upoštevanje načel gozdarske stroke, redno opravljanje gozdno gojitvenih in varstvenih del v gozdovih, sprotno vzdrževanje gozdnih prometnic, upoštevanje večnamenske vloge gozda in izobraževanje in usposabljanje za delo v gozdu.

V Območni enoti Slovenj Gradec je bil izmed šestih »krajevnih« najbolj skrbnih lastnikov gozda za najbolj skrbnega območnega lastnika v letu 2006 izbran **Janez Kočnik iz Tople** (KE Črna). Topla je slikovita alpska dolina na sončni strani Pece, kjer že stoletja v sozvočju z naravo živi na prostranih celkih pet rodbin. Na koncu te doline je trdna koroška kmetija Končnik, kjer se na strmih 380 hektarih prepletajo gozdne in negozdne površine od vznožja ob potoku Topla do vrhov Pece in Osence. Že 500 let so pri Končniku trdno povezani z gozdom, brez katerega bi na gorski kmetiji na nadmorski višini 1120 m težko živeli. Končnikova domačija je omenjena v 1. urbarju že leta 1524.

Na gorski gozd je že od mladih nog navezan tudi Janez Kočnik, starejši lastnik gozda na Končnikovi kmetiji. Ljubezen, predvsem pa skrb za gozd, je znal prenesti na mlajšo hčerko Ivano in njenega moža Luko, ki kot mlada dva nadaljujeta s tradicijo vestnega gospodarjenja na trdni koroški kmetiji. Na kmetiji živita dva rodova. Ivana in Luka imata sina Matvža in hči Kristino. Dediju Anziju, kot kličejo Janeza domači, zvesto stoji ob strani žena Anica. Njunja starejša hči Karlina živi v Črni na Koroškem. Že kot mlad pob je znal Janez prisluhniti gozdarjem. Od njih se je mnogo naučil. Čeprav je poln znanja o preču-

doviti zeleni naravni tvorbi in praktičnem delu pod krošnjami dreves, še danes zgledno sodeluje z Zavodom za gozdove Slovenije, predvsem pa z gozdarji Krajevne enote Črna. Veseli se naravnega vznika, ne zmanjka mu energije tudi pri načrtovanju ukrepov v gozdu. Tako gozdarji kot tudi drugi radi prisluhnejo njegovim praktičnim nasvetom. Pomaga pri vzdrževanju gozdnih prometnic, katere so nevsiljivo speljane po strmih pobočjih krajinskega parka Topla. Zaveša se, da je zdrav gozd pogoj za dosego vseh funkcij v gozdu, katere so ostalim uporabnikom gozdnega prostora na razpolago tudi v njegovemu gozdu.

Načrtno delo je povezano z znanjem, katerega gozdarji lastnikom gozdov podajajo na izobraževalnih aktivnostih, kot so delavnice iz gojenja in varstva gozdov. Kar nekaj teh aktivnosti, pri katerih je sodeloval tudi Janez, je bilo izvedenih v njegovem gozdu. Svoje izredno bogato znanje o zgodovini Tople in bogate izkušnje iz življenja v krajih pod Peco rad podaja posameznikom in organiziranim skupinam, ki obišejo Končnikove. Bogat in urejen Končnikov gozd je rezultat dolgoletnega načrtnega dela in odrekanja po velikih posegih preteklih in sedanjih gospodarjev, predvsem pa Janeza Kočnika, ki je pravi vzor dobrega, vztrajnega in trdnega gospodarja gorske

kmetije. Želimo mu, da bi še dolgo užival pod krošnjami dreves, saj je prav gozd njegov zavetnik. Da je res tako, je potrdila Anzijeva žena Anica, ko mi ga je na kratko predstavila: »Ko je žalosten, gre po tolažbo v gozd. Ko je vesel, mora svoje veselje spet deliti s svojimi drevesi. Vedno je njegov prijatelj in tolažnik.« To pa je potrdil tudi mladi revirni gozdar v Topli Boris Večko.

Med trdne pohorske celke spada tudi **kmetija Pačnik** (domače ime) na Tolstem vrhu na Pohorju. Na kmetiji gospodarja **Danilo Rošar**, katerega so gozdarji Krajevne enote Mislinja izbrali za svojega najbolj skrbnega gospodarja v letu 2006. Danilo je prevzel v last kmetijo od očeta Jožeta. Dedi Jože in bica Olga sta v veliko pomoč mladi družini. Veselje Danilu in njegovi ženi Tanji pa prinaša trimesečna hči Neja. Na kmetiji živita še Danilova sestra Marija in bratranec Adi, dva brata pa sta šla od doma. Na 31 ha veliki Pačnikovi kmetiji, na kateri je 21 ha gozda in 10 ha negozdnih površin, sta glavni kmetijski dejavnosti živinoreja in pridobivanje mleka. Gozd je zlata rezerva za morebitne hude čase. To pa ne pomeni, da se v Pačnikovem gozdu nič ne dogaja. Gozd je dobro negovan. Danilu pride prav očetovo znanje o gozdu in delu v njem, saj ob pomoči domačih vestno izvaja gojitvena in varstvena dela, pa tudi sečnjo izvaja sam. Prav mu pride znanje o varnem delu v gozdu in raznih gojitvenih delih, pridobljeno na tečajih, predavanjih in delavnicah, ki jih izvajajo gozdarji. Na lepo urejeni kmetiji mu pridejo prav tudi druge spretnosti, saj je dober mojster v obdelavi lesa, pa tudi malte se ne boji. Kljub tem spretnostim ostaja zvest gozdu pa tudi gozdarjem. Pravi, da je sodelovanje z gozdarji nujno potrebno, saj potrebujejo drug drugega. Pohvalil pa je

Kočnikova domačija v Topli

Janez Kočnik (v sredini) v družbi gozdarjev ZGS, žene Anice in hčere Ivane

Danilo Rošar s hčerko Nejo

tudi revirnega gozdarja Jožefa Preningerja, ki že dolga leta skrbi za Pačnikov gozd.

Pod vznožjem slovenjegrškega dela Pohorja se razprostirajo Brda, kjer prevladujejo v zgornjem delu posamezne kmetije, katere so po površini

Kmetija Pačnik na Tolstem vrhu na Mislinjskem Pohorju

namreč za mlado družino; žena Nataša mu je povila hčerko Majo. Franc ima še sestri Marijo in Natalijo, ki sta se že osamosvojili in šli na svoje. Na Peganovi kmetiji je glavni vir dohodka živinoreja, oddajajo mleko. Tudi njim je gozd banka. Imajo veliko mladega

vsaki sečnji poskrbi za gozdni red. Z vzdrževanjem traktorja in motorne žage pa tudi ostalih kmetijskih strojev kot dober mehanik nima težav.

Kdor je prvič obiskal kmetijo Kuči na Sv. Danijelu, se bo lahko takoj prepričal, da na

dobil v gozdu, s katerim vestno gospodari še danes. Zvest ostaja načelom sonaravnega gospodarjenja, o katerih ga vrsto let seznanjajo dravograjski gozdarji. Zaradi skrbnega dela v gozdu je bil v letu 2006 v Krajevni enoti Dravograd izbran za najbolj skrbnega lastnika gozda. Je lastnik 30 ha velikega hribovitega posestva. 18 ha je gozda.

Na kmetiji živijo poleg Vinka še žena Danica ter sinova Toni in Tomaž z boljšo polovico Andrejo. Hči Marjetka je šla od doma, Toni je zaposlen, Tomaž in Andreja pa imata prakso. Dedi Vinko bo predal kmetijo v last sinu Tomažu, Tomaževa srčna prijateljica pa je pripravnica za »ta mlado«. Čeprav je pri Kučiju danes glavni vir dohodka mleko, ostajajo zvesti gozdarskim dejavnostim. Tudi njim le-ta predstavlja zlato rezervo, saj je spodnji del gozdnatih pobočij rastiščno zelo bogat in pester. Prepričani so, da ravno s pravočasno nego mladega gozda pripomorejo k oblikovanju kvalitetnih in vrednih dreves, še posebno listavcev. Zanimivo je Vinkovo razmišljanje o sadnji. Prepričan je, da zaradi velikih stroškov sadnje in zaščite ni smotno saditi, boljše je naravno pomlajevanje s pomočjo nege. Verjetno se je z njim strinjal Rado Krpač, ki je bil lansko leto tudi Kučijev revirni gozdar, danes pa si svoje znanje, podkrepjeno s prakso, v Kučijevemu gozdu dopolnjuje mladi revirni gozdar Luka Zajec.

Gozdarji Krajevne enote Prevalje so za najbolj skrbnega lastnika gozda v krajevni enoti v letu 2006 ponovno izbrali

Franc Plevnik starejši in Franc Plevnik mlajši skupaj z novim vodjem KE Slovenj Gradec Avgustom Kuncem

manjše od tistih v zgornjem delu pohorskega masiva. Na delno izravnanim pobočju stoji na kmetiji Pegan poleg stanovanjske hiše star kozolec toplar. Peganova posest je velika 15 ha. Polovica posesti je porasla z gozdom, za katerega je v preteklosti skrbel deda Franc Plevnik. Danes zelo rad priskoči na pomoč pri delu v gozdu sinu Francu, mlademu gospodarju in lastniku Peganove kmetije. Pa tudi Peganova bica Veronika ni od muh, saj se ne ustraši dela v gozdu.

Franca Plevnika mlajšega so za najbolj skrbnega lastnika gozda izbrali v Krajevni enoti Slovenj Gradec. Trdno je prijel za delo na domači kmetiji, vendar je kmetija premajhna, da bi na njej pridobil zadostni dohodek za preživetje in vzdrževanje posesti. Zato hodi Franc na delo še v železarno na Ravne na Koroškem. Skrbeti mora

gozda, v katerem so pod strokovnim vodstvom revirnega gozdarja Zdravka Krajncja sami opravili veliko gojitvenih del. Spominjajo se še močnega sušenja smrek pred 15 leti, katero je bilo posledica onesnaženega zraka in neugodnih vremenskih razmer. Zato je danes Franc vreden pri izvajanju gojitvenih in varstvenih del v gozdu in po

tem celku živijo pridni ljudje. Okolica je urejena. Nova stanovanjska hiša in gospodarsko poslopje stojita na grebenu (kuglu), od koder je lep razgled proti cerkvi sv. Danijela, Trbonjam in Pohorju. Veliko truda je v obnovo kmetije vložil **Vinko Hanjže**, lastnik Kučijeve kmetije. Večji vir za pokritje vseh stroškov obnove je

Vinko Hanjže (v sredini), njegovi domači in vodja KE Dravograd Vlado Petrič

Na dvorišču kmetije Kuči

Marko Močilnik v senci nad domačijo

Škofova posest na Lokovici pri Prevaljah

Marka Močilnika, p. d. Škofa. Marko je mladi lastnik 75 ha velike posesti. Pri Škofu so se zavedali, da bodo ob vstopu Slovenije v Evropsko skupnost preživele predvsem večje kmetije, zato so kupili in priključili k matični kmetiji še dve sosednji kmetiji, kar jim omogoča bolj varno in sigurno proizvodnjo mleka. Na kmetiji pa je potrebno stalno obnavljati in investirati, zato je zaslužek od mleka prenizek. Dodatni vir financiranja jim daje gozd, zato Marko skrbno gospodari tudi z njim. Sam seka, intenzivno izvaja gojitvena in varstvena dela, poskrbi pa tudi za pluzenje. Koristno upošteva navodila revirnega gozdarja Franja Šterna. Gozd spoznava tudi z lovske plati, saj je član Lovske družine Peca. Kljub veliki zaposlenosti na kmetiji pa vestno skrbi za svojo družino. Z ženo Jasmino vzgajata tri hčere: Majo, Matejo in Lucijo. Vnukinjam se rada posveti tudi bica Alojzija, dedi Rok in ostali družinski člani pa radi priskočijo Marku na pomoč pri vsakdanjem delu.

Na nadmorski višini 681 m leži v Šentjanžu nad Dravčami slikovita kmetija **Tratnik**. Z nje je lep razgled na Pohorje, še posebno na dve markantni točki – cerkev sv. Primoža nad Vuzenico in cerkev sv. Antona na Pohorju. Lahko rečemo, da Tratnikovi živijo v varstvu dveh svetnikov. Danes je to ena izmed redkih kmetij, na kateri se preživljajo samo s kmetijstvom in gozdarstvom. Na 38 ha veliki posesti je 22 ha gozda, kateri je prepreden s številnimi gozdnimi prometnicami, ima

pa kar dva gospodarja: **Antona Nabernika** starejšega in njegovega sina **Antona mlajšega (Tončija)**. Antona Nabernika starejšega so v Krajevni enoti Radlje po določenih kriterijih izbrali za najbolj skrbnega lastnika gozda.

Dedi Anton je bil vse življenje navezan na gozd, še posebno pa je znal cenit vrednost lesa. Pred leti so se pri Tratniku preživljali tudi z dopolnilno dejavnostjo izdelave palet. Vrednote gozda je znal Anton vcepiti svojemu sinu Tončiju,

ki je postal pravi strokovnjak v gozdarskih in kmetijskih dejavnostih. Skupaj usklajeno izvajata najrazličnejša gozdarska in kmetijska dela, kot da bi imeli pri Tratniku družinsko podjetje. Člani Tratnikove družine so dedi Anton z omo Marijo ter sin Anton in žena Sonja s skoraj triletno zelo prijetno in zgovorno hčerko Anito. V gozdu delajo sami. Čeprav dobijo glavni vir prihodka od prodaje mleka, so veseli plačila sofinanciranih izvedenih gozdnogojitvenih in varstvenih del v domačem gozdu. Njihov skrben odnos do gozda je tudi rezultat tesnega sodelovanja prejšnjih gozdarjev in zdajšnjega revirnega gozdarja Pavleta Jerička.

Gozdarji Območne enote Slovenj Gradec vsem najbolj skrbnim krajevnim lastnikom gozda v letu 2006 čestitamo in si želimo tako z njimi kot ostalimi lastniki gozda še nadaljnjega koristnega sodelovanja pri načrtnem delu z gozdom!

Pogled na kmetijo Tratnik v Šentjanžu nad Dravčami

Pri Tratniku so pozirali dedi Anton Nabernik z ženo Marijo, sinom Antonom, snaho Sonjo in vnukinjo Anito (levo revirni gozdar Pavle Jeriček)

Potrebujete premoženjsko zavarovanje z osebno in pravno asistenco?

OPA! Prvič v Sloveniji zavarovanje premoženja vključuje osebno in pravno asistenco za vas in vaše najdražje. Varnost vašega doma smo razširili še na kritje stroškov odvetnikov, pravnih svetovanj, osebnih nezgod, medicinske oskrbe, prevoza v bolnišnico in drugih škodnih primerov. Doma in v tujini!

PE Podružnica Slovenj Gradec, Francetova cesta 7
2380 Slovenj Gradec
tel.: 02/88 12 700, 02/88 12 730, faks: 02/88 12 737
e-pošta: pe-slovenj-gradec@zav-mb.si

PREMOŽENJSKO ZAVAROVANJE
Z OSEBNO IN PRAVNO ASISTENCO

080 19 20 www.opa.si

Na Turjaku 7218 obiskovalcev

Mirko Tovšak

Bližnji vrhovi v okolici Mislinje so postali priljubljene izletniške točke za številne ljubitelje vsakodnevnih pohodov v naravi. Najbolj obiskani so Turjak, Črepič in Fričev vrh, kjer so tudi vpisne knjige, tako da se lahko obiskovalci tudi vpisujejo in tako beležijo število pohodov, ki so jih opravili med letom.

Pred kratkim so se pohodniki srečali na Turjaku (800 m) oziroma na »Gori«, kot jo radi imenujejo. Prišlo jih je preko 30, ob tej priliki pa je Sonja Klemenc, ki sama pravi, da ji je Gora še posebej pri srcu, saj je ob njenem vznožju tudi njena rojstna hiša, predstavila nekaj podatkov o vsakodnevnih pohodih na ta markantni vrh nad Mislinjo. S pohodi nanj so pri-

Srečanje je popestril tudi »novopečeni« občinski svetnik Milan Hliš – Kičo.

Najstarejši pohodnik Alojz Simetinger

čeli v letu 2003, ko so na vrhu namestili tudi skrinjico z vpisno knjigo. Tako je že prvo leto zabeleženih 1374 obiskovalcev, naslednje leto 2273, leta 2005 pa se je število obiskovalcev že povzpelo na rekordnih 7024. V lanskem letu je vpisanih kar 7218 pohodnikov, največkrat pa se je na vrh povzpela Irena Sovinc s 475 vzponi, njej sledijo Ivan Sevčnikar z 353 vzponi in Helena Dvorjak, ki je na vrh Turjaka stopila 327-krat. Posebej je razveseljivo, da Goro ob-

Gustek Gros se ponaša s tem, da je skoraj vsako leto prvi obiskovalec Gore.

iskuje tudi vse več otrok. Posebej pa si zasluži priznanje Alojz Semetinger, ki je v lanskem letu slavil 83-letnico in je v tem letu stopil na vrh Turjaka 52-krat.

Na koncu želimo vsem, ki na tak način znajo poskrbeti za svojo dobro telesno pripravljenost, še veliko zdravja in da bi na pohodih na Goro uživali še naprej.

Skupinska fotografija vseh udeležencev srečanja

Sodelovali v oddaji Podalpski večer

Duša Komprij

V mesecu januarju smo se Korošci z različnih področij s skupnimi močmi predstavili v oddaji Podalpski večer, ki jo snemajo v Festivalni dvorani Lent v Mariboru. Tako smo člani Folklorne skupine Gozdar iz Črne na Koroškem sodelovali v dveh oddajah. Pod vodstvom Mateje Obojnik smo predstavili delovanje, aktivnosti in namen skupine ter

leto prislužila Suzana Rejak iz Šentjanža pri Dravogradu. Njena naloga je čim bolj zastopati koroško regijo na področju sadjarstva, kulture, turizma, predvsem pa vsem predstaviti pravi koroški mošt (jabolčnik, sadno vino), ga ponesti širom Slovenije in morda tudi preko meja. Koroška namreč slovi po odličnem moštu, tradicionalni pijači, pridobljeni iz starih sort

»Vesele kmetice«

naše plese, del enega pa tudi zaplesali. V eni izmed oddaj so zapele članice Društva kmetic Mežiška dolina oziroma članice njihovega pevskega zbora Vesele kmetice, ki ga je širši javnosti podrobneje predstavila Martina Podričnik. To namreč ni navaden pevski zbor, v njem se družijo in prepevajo predvsem ženske, doma s hribovskih kmetij, ki jim sodelovanje pri zboru pomeni sprostitev in pozabo vsakdanjih skrbi. Pojejo stare ljudske pesmi, ki so jih peli že naši dedki in babice in jih drugi zbori ne prepevajo. Njihova posebnost pa je še ta, da prepevajo ob spremljavi klavirske harmonike. Izdale so že tudi svoj CD oziroma zgoščenko.

Nikakor pa nismo mogli mimo tega, da ne bi k sodelovanju povabili tudi vinske kraljice oz. po koroško moštne d'čve. Ta laskavi naziv si je za to

Nastopajoči s Koroške

Folklorna skupina KUD Gozdar z moštno d'čvo

jabolk (carjevič, mošancelj, bobovec, lesnika ...). Na Net tv-ju se je Suzana odrezala odlično, ne le da je dobro predstavila svoje delo, pač pa je s sabo prinesla tudi nekaj koroških dobrot, ki so jih obiskovalci z veseljem poskusili.

Da pa je bila mera polna, so se poleg nas v oddajah predsta-

vili še sami znani ansambli: Petelini, Stil 5, Hlapci, Okrogli muzikantje, mlada pevca Denis in Vanesa, Brežiški Fol-sarji, Natalija Kolšek ...

Tako smo Korošci zopet pokazali, da znamo uspešno zastopati svojo regijo in bi tako lahko marsikomu za »mušter« bili.

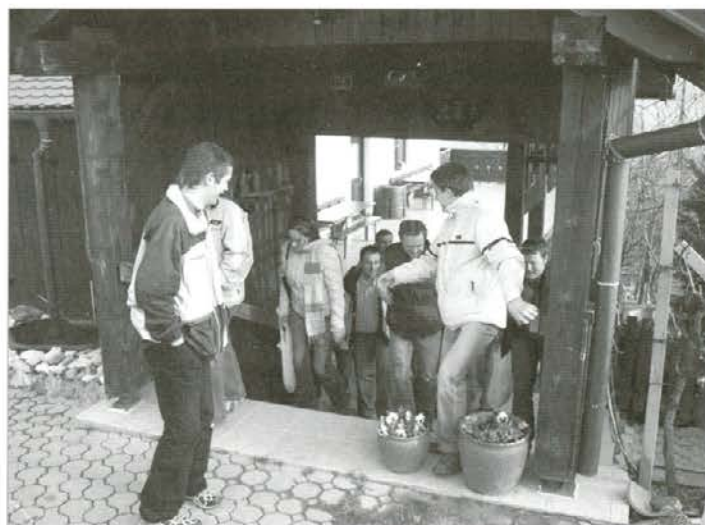
Duša Komprej

Za konec uspešnega in delovnega leta 2006 smo se člani Folklorne skupine KD Gozdar Črna na Koroškem odpravili na strokovno ekskurzijo po Goričkem. Dan smo pričeli z obiskom Murske Sobote, kjer smo bili že na samem začetku pozitivno presenečeni nad gostoljubnostjo gostincev. Namreč v enem izmed njihovih lokalov vsako soboto postrežejo goste s kašno tradicionalno jedjo, tako smo imeli mi tokrat možnost poskusiti »langaše«, ki smo jih v večini jedli prvikrat. Pot smo nadaljevali do Pečarovcev na turistično kmetijo Zelko, na kmetijo s

kompletno ponudbo domačih vin in domačo hrano ter lončarstvom. Pri Zelkovih je lončarstvo družinska tradicija, saj Jožef, sedanji gospodar, pripada že tretji generaciji. Izdelujejo modele za potice, tepsije, sklede, pütre, okrasne izdelke in izdelke po naročilu. Vsi izdelki so narejeni ročno na tradicionalen način, najprej žgani v peči na drva in nato še glazirani, da jih lahko uporabljamo v gospodinjstvu. Tako smo imeli tudi mi možnost kaj izdelati sami, pri tem pa nismo bili ravno preveč spretni. Po končanem prikazu lončarjenja je bil že čas za kosilo; tokrat

so nam postregli »prekmurske koline«, ki jih pri nas na Koroškem prav tako ne poznamo v tolikšni meri kot Prekmurci. Ker pa k dobri hrani paše tudi dobra kapljica, nas je gospodar Jože povabil v njihovo vinsko

dni v letu. Šli smo še do družine Kuzmič v Šalamencih, si ogledali njihovo kmetijo ter se imeli možnost seznaniti s kmetijstvom ter kmetijsko dejavnostjo v Prekmurju. Za konec dneva smo se odpravili

klet, kjer smo degustirali različne vrste vin.

Popoldanski čas smo namenili še ogledu evangeličanske cerkve v Bodoncih, kjer je nas sprejel in seznanil z delovanjem cerkve tamkajšnji »farar« (duhovnik) gospod Simon Sever. Obiskali smo tudi Grad pri Gradu, enega izmed največjih gradov na Slovenskem. Imel naj bi toliko sob, kot je

še na večerjo v gostilno Špilak, kjer smo med domačini preživeli prijeten družabni večer in kot se za folklorno skupino spodobi, plesali še pozno v noč. Hvala vsem, ki ste nas gostili in sprejeli medse, predvsem pa gre zahvala naši vodički Aniti Perkič, družini Kuzmič, gostišču Špilak ... Skratka, hvala vsem Prekmurcem. Imeli smo se super.

85 let Jerice Peršak - Pušnikove bice

Ker se za praznike radi zberemo doma pri svojih najdražjih, smo se tudi mi, v nedeljo 10. decembra 2006, zbrali pri naši mami, saj je bil njen rojstni dan. V svoji bogato popisani knjigi življenja je obrnila petinosemdeseti list. Njena življenjska pot se je začela 10. decembra 1921. leta na Pričnikovi domačiji nad Mežico. Po vojni je spoznala svojega življenjskega sopotnika Karla Peršaka in se leta 1945 z njim poročila. Svoj dom in družino sta si začela ustvarjati na Pušnikovem. Kot sama večkrat reče, je bilo včasih hudo, vendar je s svojim vedrim značajem in

samozavestnostjo znala kljubovati težavam ter preizkušnjam in je bila dobra mama svojim petim otrokom. Ob vnukih in pravnukih pa je črpala veselje in radost. Tudi ob izgubi moža, s katerim sta se po devetinpetdesetih letih skupnega življenja morala ločiti, je kljub bolečini in praznini, ki jo čuti, ostala trdno na svojih tleh. Kar le zmore, najrajši opravi sama in, verjeli ali ne, še sede za volan svoje »bolhice«, za katero pravi, da jo gor drži. Tudi mi vsi, ki jo imamo radi tako, kot je, ji iz srca želimo, da ji Bog podari še mnogo zdravih in vedrih let.

60 let Kulturnega društva Šmartno pri Slovenj Gradcu

Mira Strmčnik, predsednica KD Šmartno

Dopolnitev

V avli šole so si obiskovalci lahko po prireditvi pogledali razstavo o delu društva v preteklih letih in razstavo zbranih predmetov iz donacije Štefke Kučan.

Mize v avli in jedilnici so ponujale domače dobrote, ki so jih spekle Irena Ramšak, Štefka in Milena Barl, Hermina Kranjc, Marica Cokan, Dragica Kristan, Jožica in Petra Arbitter, Slavka Čoderl in Marica Sterkuš.

Obiskovalci so še precej časa po prireditvi uživali v prijetnem pogovoru.

Nastop pomlajenega MOPZ Kopa na svečani prireditvi; umetniški vodja: Marjan Berložnik

Jezikovne drobtinice: Povodni mož?

Marta Krejan, prof.

Čeprav smo že v »drobtinica« prejšnje številke brali pesem (avtor Smrti Božička, ki zadnjič ni bil omenjen, je Marko Krejan – računalniški skratje so kot kaže sklenili zaveznitvo s tiskarskimi), sem se tudi tokrat odločila za poezijo. Vendarle je v februarju naš kulturni praznik, Prešernov dan. Tale kaj spominja na eno znano Prešernovo?

Andrej Rozman – Roza

Urška

*Res hudo je, če prelep
si za ta povprečen svet!*

*Ko je v mestu veselica,
nasmejana so vsa lica.
Godba menja se nenehno:
polka, rokenrol in tehno.
Vse se plete, vse se zvija.
vse bolj raste evforija,
moški, ženske, stari mladi,
vsi se imajo strašno radi.*

*V celem mestu eno samo
bitje zgleda kot bolano.*

*To je Urška lepota,
ki prav kislega je lica.
Bolj, ko gleda te ljudi,
bolj je jasno, da ga ni
tipa, ki bi bil dost lep,
da bi šla se z njim vrtet.*

*In ko se opolnoči
vse še kar brez nje vrti,
grabit jo začne obup,
kar zasliši čuden hrup
vse glasneje in vse bliže,
da prevpije mile viže,
ko iz temnega obzorja
vstane bleda luč motorja.*

*Luč počasi, kot da išče,
tava tja, kjer je plesišče,
spremlja pa jo takšen zvok,
da vse pade godcem z rok,
saj rohni in ropota,
kot iz drugega sveta,
dokler končno ne ustavi
se ob Urškini postavi.
Urško, ko ob njej parkira,
kar potrese od nemira.
Hrup pa utihne, luč se utrne
in iz silhuete črne
vstane tip, visok, košččen,
lep kot kakšen maneken.
Ko pa še čelado sname,
zdi se, da je iz reklame.*

*Urška srepo bulji vanj,
kot bi bil pred njo ekran,
tip pa reče: »Živio mala,
a bi malo zaplesala?«
In ker godba kar molči,
tipček jezno zakriči:
»Kva je, bend, a bo že kej?!
Eno hitro zaigrej!«*

*»Končno mene vreden tip,«
dahne Urška in čez hip
vsa v ljubezni zagori,
da ji plamen iz oči
švigne s tako energijo,
da prisotni onemijo,
češ kako je to mogoče,
da ni tipu v ksiht nič vroče?!*

*Bend pa kakor nor zašpila,
da so v ognju vsa glasbila.
Saksofoni zažarijo,
iskre od činel letijo
in dim se vije iz kitar,
Da se zdi, da je požar,
Ko se lepi par teles
zapodi v divji ples.*

*Urška se v ekstazi meče,
da si skoraj zlomi pleče,
tip pa tudi ni od muh,
krepek je, čeprav je suh,
in obvlada rokenrol,
Urško dol, gor, naokol*

*suče, Bog ga nima rad,
kot najboljši akrobat.*

*In ker ve, da tip je pravi,
Urška nikdar se ne ustavi,
vse dokler ne pride ura,
ko je končno konec žura.
Tákrat reče Urška zala:
»Strašno dobro sva plesala,
skoraj več ne čutim nog,
daj zapelji me en krog.«*

*Tipček najprej hladno pljune
velik kos žvečilne gume
ter zakurbila, stisne plin,
Urška, ki sedi za njim,
pa ljubeče se oklene
hladne, črne in koščene
soplesalčeve postave
in že planeta v daljave.*

*Že popoldne se razve,
da, kjer most čez Savo gre,
neurejene so bankine,
in asfaltne izbokline
ter pretirana hitrost
bili so vzrok, da je zgrešil most.
Zvlekli so motor iz reke,
a od njiju niti obleke.*

Zlata poroka Marte in Antona Potočnika

— Za vse varovance gotijev Vogeltnik zapisala Helena Merkač —

V jeseni lanskega leta je minilo 50 let, odkar sta si zvestobo pred pričami in Bogom obljubila Marta in Anton Potočnik, po domače Vogeltnikova na Zelenbregu, pošta Ravne na Koroškem. Marta je bila rojena pri Trav-

nekarju na Tolstem Vrhju, on je bil Vogeltnikov, dolgo časa muzikant. Skupaj sta vzorno kmetovala in vzgojila dva sinova, znana pa sta tudi po tem, da sta bila botra mnogim otrokom. Vse sta poleg sorodnikov povabila na svo-

jo slovesnost ob zlatem jubileju, ti pa so se jima za botrstvo posebej zahvalili.

Objavljamo zahvalo.

Draga goca in goti!

Pred 40. ali 50. leti je bilo sprejeti botrstvo toplo človeško dejanje. Pričakovali bi, da bi bila odločitev zanj zaradi manjše blaginje težja, vendar sta vidva vse naše prošnje brez sebičnih pomislekov sprejela.

Še čutimo in se vidimo, kako smo vaju na golih tleh z golimi kolena »trucali za gotija«, še čutimo silno stisko, ki nam je pri tem zadrževala grlo ... Še bolj pa se spomnimo velikega veselja ob urah, ki smo jih dobili za darilo, pa ob pisankah, ki so sledile.

Tudi vidva se še gotovo spomnita časa pred veliko nočjo, ko je bilo treba pripraviti darila, jih raznositi varovancem po domovih, hvaležnosti nas otrok in tudi naših staršev. V resnici so vas nam izbrali naši starši, merilo pa je bilo samo

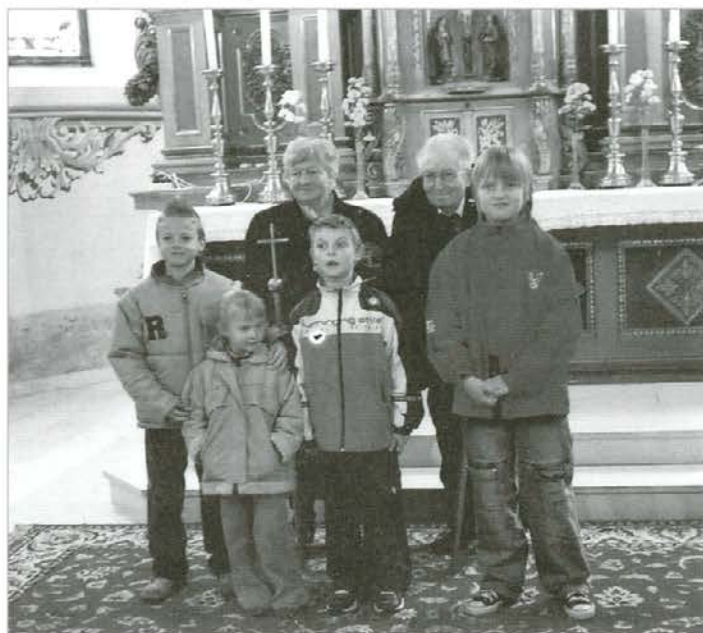
eno: gotija naj bosta poštena človeka, ki bosta varovancu zgled. In naši starši so imeli zaupanje v vaju, v vajin rod.

Saj res, kako pa se varovaneč sploh lahko zahvali svojim botrom za botrstvo? Malo je takih priložnosti, še manj pa zavedanja, da je to treba storiti. Mogoče smo mi, vajini varovanci, te zahvale vsaj malo pokazali, če ne drugače, tudi s kakšnim obiskom pri vas, v vajinih zrelih letih.

Sicer pa so tudi za zahvalo poskrbeli naši starši, ko so nas, če je le bila priložnost, med počitnicami pošiljali k Vogeltniku služiti. Večkrat ni bilo lahko: biti od doma, pasti, grabiti. Bila pa je to dobra šola za naše življenje.

Pa te skromne otroške pomoči pri vas spet ne gre jemati kot veliko zahvalo za botrstvo, saj smo na služenju vedno prejeli še kakšno plačilo za domov.

Res, ni plačila za botrstvo, so samo občutki, občutki sreče in ponosa, da nas je življenje našlo skupaj.

Marta in Anton Vogeltnik - Potočnik z vnuki

Največjo lepoto skriva v sebi droben in preprost cvet, za katerim se ne ozre sleherno oko. Enako je z ljudmi.

Najdražji so nam tisti, ki ne govorijo z obiljem besed, temveč s svojim srcem.

Misel njenih otrok

Kot pisan šopek je vaše življenje, dan vam je lahko temen kot noč ali svetel kot sonce. Ob stisku vaše roke nam topla dlan pove zgodbo o dnevih vašega življenja, vaše utrujene noge pa, koliko korakov ste naredili za nas – vaše otroke. Vaše utrujene oči nam povedo, koliko noči ste prebeldeli, ko smo bili bolni in nemočni. Neštetokrat ste sklenili utrujene roke v molitev k bogu za naše zdravje in srečo.

Leta minevajo, mi smo odrasli in odšli po svojih poteh, na domačiji pa je ostal sin Drago, ki izmed vseh nas najbolj potrebuje mamino ljubezen. Premalokrat se spomnimo, kje je mama, kje je naša rojstna hiša, stara, ampak spoštovana in zaupanja vredna.

Ob jubileju smo se zbrali pod domačo streho pri

mami, ji stisnili toplo dlan in se ji zahvalili. Zahvalili smo se tudi bogu, da jo še imamo, zdravo, še vedno nasmejjano.

Če pa pride kdaj meglica skrbi čez vaš

obraz, nas pokličite, prišli bomo in vas razveselili.

Mama, ostanite še naprej nebo brez oblaka in zavetje pred dežjem.

Mama, hvala vam!

VELIKA LJUDSKA SANJSKA KNJIGA in HOROSKOP

iz hrvaščine prevedel Zlatko Verzelak

ČE SE ČLOVEK SPOMNI, DA JE POZABIL – POTEM JE V REDU ...

je ta oseba kot voda. Prilagaja se in prevzema oblike okolice, skozi katero se pretaka, sebi

je neobhodno potrebna samokontrola, ki bo preprečila, da se izgubi v svetu sanjarjenja.

v poslu ali zabavi. Njihov značaj jih tudi v takih situacijah vendarle vodi v krize, ko se bolj kot na svoje moči preveč naslanjajo na drugega.

Kocka in tvegani posli so zaradi bujne domišljije rib fascinantne vabe za te osebe, ki pa z leti vendarle postanejo modrejše.

Vedno so pripravljeni ponuditi roko bližnjemu, isto pričakujejo od drugih.

Očitno je, da imajo rojeni v znamenju ribe do kraja izraženo potrebo po prijateljih, ki so sposobni izničiti njihove slabe strani. Velik del njihovih vez, ki trajajo dolgo, temelji na vzajemnem zaupanju, čeprav njuna notranjost ostaja skrivnost.

Tudi najbližji prijatelj lahko onemi pred kakšno njihovo reakcijo.

Močna in aktivna narava vedno privlači ribe. Dogaja se tudi, da kdaj padejo v roke ljudi, ki jih izkoristijo, ker se z lahkoto ugnezdijo v njihovo dobro, altruistično obarvano dušo.

Senzibilna duša ribe se lahko odpira ljubezni; živi za nežno in romantično ljubezen, tako da ji je že vnaprej napovedano resnično trpljenje zaradi ljubosumja, ki ga ne more prikriti. Ribino srce je edini komandant njenih čustev. Za ribe je ljubezen neobhodna in možno razočaranje takoj povzroči, da se zapre vase in postane brezvoljna. Zato je treba paziti in ne ustvarjati komplikacij in težkih situacij – njihovo občutljivo dušo je lahko prizadeti.

Ne glede na vse to s takimi osebami ni težko živeti, vedno so ljubeznive in sposobne v vsakem trenutku prenesti velike žrtve za dobro in srečo partnerja.

Pri ribah je zdravje izključno odvisno od ambienta, v katerem so v danem trenutku, in od trenutnega psihičnega stanja. Večidel ne izgledajo preveč vitalno, vedno se bojijo boleznih in okužbe in vedno so pripravljene verjeti, da so težko zbolele. Vendar njihovo niti

RIBI 19.2. - 20.3.

VODNO ZNAMENJE POD VPLIVOM NEPTUNA. SIMBOL POLPOLNEGA SAMOODREKANJA IN NEPRISTRANSKEGA ALTRUIZMA. ZAPIRA ZODIAKALNI KROG

Beseda: LJUBEZEN

Vplivi Neptuna ustvarjajo pri osebah, rojenih v tem znaku, nenehne nemire in notranje spopade, skrivnostne navdihne in značilno čustveno sprejemanje. Te značilnosti pa so vseeno ublažene z Jupitrom, nosilcem srečnih okoliščin, sigurne intuicije in globoke religioznosti. Takšne osebe so do skrajnosti vdane vtisom, blage, pasivne in zato polne sumov, nagnjene k pesimizmu. Ampak v kljub tej prilagodljivi naravi, pomirjeni z vsem, kar se dogaja okrog, skromni in zadržani, imajo neko posebno privlačnost, ki jim zagotavlja zaščito in pomoč. To je srečna okoliščina, ker je rojenim v tem znaku nenehno potrebna vzpodbuda, da bi premagali težave v življenju. Ker jim namreč redko uspe premagati problem le z lastno močjo.

Obdarjena z veliko domišljije, ki jo privede tudi do tega, da sanja z odprtimi očmi in v duši goji protislovne želje,

vedno enaka in zvesta. Zdi se, da obdrži v sebi svoje ideale dobrote in poštenja tudi sredi največjih življenjskih nadlog. Njen negotov in nesamozavesten značaj je vzrok, da se težko odloča. Bolj kot akcije se boji odgovornosti in strah jo je, da ne »zamoči«. Vseeno pa, ko je stisnjena v kot, riba vedno najde pravo pot.

Kaj je tisti šesti čut, ki jo vedno pripelje tja, kjer je dobro? Temu lahko rečemo intuicija, instinkt, občutek; dejstvo je, da v ribah obstaja nekaj takega. A ta dar, kot da včasih izgublja na moči – ko se to zgodi, riba počne nepopravljive napake, čeprav sprejme to skrajno filozofsko.

V mnogih njenih akcijah ji pomaga tok naklonjenosti drugih, ki ga znajo instinktivno uporabljati. V glavnem, njena dvojna narava jo usmerja, da sprejema in preobrazi zunanje vtise do točke skrajne brezvoljnosti, po drugi strani pa lahko posluša in spremlja svoj notranji glas, ki jo dela tako zaznavno.

Brez obstanka in fatalnega značaja so ribe težko razumljive celo najbližjim.

Razen tega sta eni izmed najbolj izpostavljenih lastnosti njenega značaja ravnodušnost in malomarnost, ki preprečujeta vsako pobudo, zato ji

Življenjska slika teh oseb je polna vzponov in padcev. Ko pridejo do nekega cilja, ga zaradi svojega oklevanja težko zadržijo – karakter, ki kaže na potrebo po vzpodbudi in bodrenju. Če jim uspe uveljaviti se, to dolgujejo svoji privlačnosti in prilagodljivosti, ki nikdar ne škodi osebi sami. V veliko pomoč jim je prikrita medijska sposobnost, ki jim omogoča, da prodrejo v duše bližnjih.

Niti en uspeh torej ne bo dosežen po agresivni poti, ampak spontano blago, kar je nekaj privlačnega za ljudi v bližini. Tu pa je treba paziti: slaba točka teh oseb je v prepričanju, da se na njihovi poti vse premika na srečen način. Kajti takoj ko naletijo na neuspeh, postanejo apatični, trmaste in ne uspe jim zbrati energije, s katero bi premagale oviro.

Ribe relativno pozno v letih pridobijo vero vase in v svoje moči, ko jih intuicija uspešno podpira v delikatnih situacijah.

Živa domišljija in opazen dar za improvizacijo jim nakazujejo umetniško življenje, medtem ko jih dober spomin in velika dojemljivost za vtise delata sposobne za učenje in znanje jezikov. Mnogi, rojeni v znamenju rib, se dvigajo na polju kulture kot izredni pisci, slikarji in igralci. Ker je njihov značaj obarvan mistično, se posvečajo religiji, da bi dosegli ideale dobrega.

Če ribam pogosto primanjkuje moči, da ovrednotijo lastno delo in nimajo vedno sposobnosti, da si zagotovijo finančno varnost, to kompenzirajo z ljubeznijo do luksuza in udobja, ki je seveda odličen stimulans za osvajanje materialnih dobrin in blagostanja.

Negotovi in nesposobni, da se sami soočijo z življenjskimi problemi, so odlični partnerji

malo močno telesno konstitucijo vzdržuje nenavadna fizična odpornost. Stopala, pete in sekundarno želodec, srce in črevesje so njihove slabe točke. Da bi se zoperstavili tem slabostim, pogosto posegajo po stimulansih ali pomirjevalih, ki lahko povzročijo resne težave: včasih jih zlorabljajo brez posveta z zdravnikom. Edino zdravilo, ki lahko ozdravi vse bolečine, so sanje. Tudi rekreacija in aktivnost na svežem zraku jim ustrezata.

EROTIČNO SENTIMENTALNI HOROSKOP 21. II. – 20. III.

Vaš značaj je poln protislovij. Morda se tega ne zavedate, ampak za vašo okolico ste popolnoma neulovljivi. Mnogi poskušajo ugotoviti, kakšni ste, poniknili bi radi v vašo stremeljenja in raziskali vaše reakcije. Vi se spreminjate. V zadovoljstvo vam je, da ste zaviti v neko vrsto megle in ne dovoljujete, da se razprši. Vaša nagnjenost k sanjarjenju in ne definiranim situacijam navaja na misel, da ste mesečnica, osvobodjena vsakega smisla za realnost.

Groba beseda, ostra kritika, zloba - to vas rani do krčevite bolečine. Bežite iz realnosti, ker ne prenašate ljudi, kakršni so. Nimate moči, da se borite, da prebredete prepreke na svoji poti, puščate, da vas vodijo drugi in se uklanjate njihovim željam. Vendar se ne sme reči, da ste brez vsake pobude in da se popolnoma prepuščate usodi. Če naletite na iskreno pobudo, boste šli naprej.

Kaj je vzrok temu pomanjkanju drznosti? Najprej to, da živite v svetu imaginacije, ki vas vodi v utopijo. Dolga je pot od nastanka do realizacije. Zelo pogosto zamislite iz vaše glave, ki so lahko izjemne, ostanejo okovane v vaši podzavesti. Zgoditi se pa tudi, da začnete z mnogimi posli, vendar nobenega ne dokončate. Mogoče zato, ker ste si medtem premislili ali pa naleteli na zapreko, ki se vam je zdelo neprehodna. Nepopravljiv idealist ste! Žrtvovali bi se za nek svoj ideal ali da bi poma-

gali nemočnim in revnim. Ne marate tistih, ki vas obsojajo, ne trpite kritike in nakladanj. Do drugih ste skrajno tolerantni. Vaš šarm, humor in naravnost igrajo veliko vlogo v odnosih z drugimi. Ste zelo intuitivni. Ljudje dobijo vtis, da ste sposobni predvidevati dogodke, kot da imate skrivno anteno za prisluškovanje bodočnosti. Ker ste zelo občutljivi, obstaja možnost, da se ustrašite življenja in njegovih zaušnic.

Tisto, kar se odigrava v vaši glavi, postaja za vas realnost. Vaša osebnost je kompleksna, polna skrivnosti, težko dostopna. Da bi vas nekdo ljubil, vas mora dobro poznati.

Ljubezen vas bega in razganja od prvega trenutka. Če do človeka začutite naklonjenost, tega ne razkrivate, ker niste prepričani sami vase. Pride do čudne situacije: do konca ljubezni, preden se je začela. Ker dvomite vase in v svoje občutke, vas je strah, da vas ne zapeljejo na neželene steze. Živite v večnem strahu, da jih kdo ne odkrije. Vedno balansirate med željo in vzdržnostjo in to pozibavanje vas uspava.

Ampak prišel bo dan, ko se boste zaljubili, ko bodo vaša skrivna čustva prišla na dan in premagala vašo neodločnost. Na tem počasnem potovanju se morate držati določenih pravil, da se ne bi ponovno vrnil v svoje razdejavanje.

Človek, ki ste mu všeč, se mora varovati besed, ki bi vas prizadele, in dejanj, ki bi vas šokirala. V ljubezni iščete predvsem nežnost, poseben takt, celo skrivnostnost.

Odprtost in spontanost na vas delujeta kot hladen tuš. Nikar ne pozabimo, da ste zelo občutljivi, romantični.

Znate ceniti iskreno spoštovanje in razlikujete laži od resnice. Vam so sanje potreba in če človek, ki ga ljubite, ne more sodelovati v njih, naj se vsaj potruži, da jih ne razbije. Vaše življenje v sanjah ne bo nič motilo resničnega z ljubljenostjo osebo. Ni dovolj samo nataktni poročni prstan, ampak vsak

dan pridobivati vašo ljubezen. Nekega dne pa, ko vzplamti v vas ljubezenski plamen in osvetli vaša prava čustva, takrat se jim predajate popolnoma. Brez rezerve.

Ljubezen, ki vas bo vezala na enega človeka, ne bo niti malo enostavna. Vaša čustva bodo polna vrtincev in prikrajšana zaradi neke vaše nejevere. Živite v strahu, da boste izgubili tistega, na kogar ste se navezali, in brez prestanka hočete nove dokaze njegove ljubezni in vdanosti. Vsako slovo, tudi najkrajše, budi v vas mučna sumničenja. Vaše ljubosumje ni bolezensko, ampak če bi ljubljeni našel drugo, bi se počutili, kot da je nekdo posegel v vaše lastništvo. Zato ste venomer previdni. Drugi lahko pomislijo, da ste zelo ljubosumni. Do soproga ne pokažete polno svojih čustev. Čeprav ste zelo čuteči, nekaj vedno ostaja skrito, nepojasnjeno, nerazumljivo.

Vaše privrženosti ljubljeni osebi se ne da nikdar razjasniti. Imate veliko vrlino: priznavate nagnjenosti svoje ljube osebe in se z njimi zlijete. Poskušate pronicati v vse njene želje, da bi jih lahko izpolnili. Vaša moč razumevanja in blag značaj bosta osrečila zakon. Niste tiste sorte ljudje, ki bi vznemirjali partnerja za malenkosti, ki delajo iz njegovih malih slabosti gore grehov in ki na vsak način želijo spremeniti človeka. Če ga ljubite, ga ljubite takega, kot je.

Sposobni ste za velikodušna dela. Pripravljeni ste storiti vse, da bi osrečili moža/ženo in otroke. In to se vam ne bo zdela neka žrtev.

Čeprav ste ženske ribe lahko idealne soproge, tega ne bi trdili za vlogo gospodinje. Manjka vam smisel za organizacijo.

ŽENSKA

LJUBEZENSKO ŽIVLJENJE
Polna domišljije, romantična in melanholična ženska riba čuti globoko potrebo, da ljubi in je ljubljena. Vendar pa nenehno živi v stalnem sporu med srcem in razumom, med razumom in instinktom, zato najdemo tu ženske, ki do-

življajo platonsko ljubezen ali pa sklepajo veze, ki so na robu komedije.

Ženska v tem znaku ima zelo rada otroke in navadno je njena družina številna.

Njeni odnosi s partnerjem temeljijo bolj na čustvenem kontaktu kot na fizični ravni, kar ji omogoča, da ima tudi na stara leta srečo in kompleten zakon.

EROTIČNO ŽIVLJENJE

Lahko je dobra ljubica samo, če iskreno in globoko ljubi moškega.

Tekanje iz objema v objem nje ne pomeni nič, ker vidi v spolnosti nekaj lepega in vzvišeneega. Perverzije so zanjo umazanija in zato se ljubi samo v klasičnih pozah.

Najbolj ji odgovarja spolno življenje v zakonu. Vse ostalo se ji ne zdi dovoljeno.

Ko naleti na odgovarjajočega partnerja, bo ta našel v njej zahvalno ljubico.

MOŠKI

LJUBEZENSKO ŽIVLJENJE

Nujno potrebno je, da ima ob sebi energično, strastno in inteligentno žensko, ki bo v stanju, da ga razume in ljubi, obenem pa tudi neopazno vlada nad njim in ga vodi proti stabilnejšemu in pozitivnejšemu pogledu na svet in življenje.

Moški riba je za ženske zelo simpatičen na pogled, ker zna zbuditi simpatijo, ljubezen in nežnost - pogosto že na prvi pogled. Po naravi je strasten, vendar ne kaže odprto svojega duševnega stanja. Težko ga je razumeti in imeti rad. Srečen bo, če bo našel osebo, ki bi mu brala njegove misli in želje.

EROTIČNO ŽIVLJENJE

Mnogokrat je, tudi nezavedno, mazohist. V seksu se najlažje zadovolji, če partnerka kaže namen, da bo z njim ravnala grdo, ali pa če to že počne. Razen tega mora na glas hvaliti njegove kvalitete v ljubljenju in njegovo moškost, ker lahko samo tako doseže samozavest, ki je bistven element njegove spolne moči. Malo je »zakompleksan« zaradi nekega dogodka v zgodnjem otroštvu.

Ivan Britovšek

☆1937

†2007

Žalost, ki je v prvem mesecu novega leta legla na naša srca, je v četrtkovem jutru segla tja do Šertelovega križa. V slovenjegraški bolnišnici je zastalo srce Ivana Britovška in v črno odelo njegovo domačijo. Huda bolezen mu je v

lanskem aprilu zapretila z bolečinami in naglim pešanjem moči. Njegov življenjski prostor je vse bolj oklepal tavanja med bolnišnico in domom. A vendarle ni zamujal nastopov folklorne skupine, veselih trenutkov društva invalidov ali privlačnih tekaških prireditev. Njegova volja do življenja pa kljub vsemu ni zmogla toliko moči, da bi se uspešno uprl smrti, ki mu je preneglo odmerjala poslednje trenutke.

Našega Ivana je na Šertelovi kmetiji v Mali Mislinji mama Cilka povila 21. februarja 1938. leta. Njegovo otroštvo je zresnila 2. svetovna vojna, pa čeprav so mu kot radovednemu fantiču tuji vojaki ostajali le v spominih na strah posebne sorte. Ker je bilo v družini petih otrok kruha za vsa usta večkrat premalo, je nekaj časa služil pri Ločniku. Ker ga je teta obispala z dobroto, se je tistih dni otroštva rad spominjal. V Mislinji je obiskoval osnovno šolo, po njej pa se je odločil, da bo takoj začel služiti vsakdanji kruh. Zaposlil se je v ravenski železarni.

Ko je po dveh letih marširanja po Drini slekel vojaško suktnjo, je takoj poiskal nekdanje delo. Tri leta je delal še na žagi, zatem pa se je znašel v tovarni usnja, kjer je služboval vse do upokojitve, ki jo je učakal leta 1994.

Srcu je prisluhnil, ko se je zagledal v mlado Anico. Lepo sta se ujela v ljubezni in jo nepozabnega 1963. leta okronala pred oltarjem. Zaživela sta na njegovi kmetiji in v dvoje bila kos slehernemu opravilu. Vanč, kakor so ga klicali sosedje in znanci, je bil presrečen ob rojstvu sinka Janeza in hčerke Jance. Tudi zapel jim je, saj je prepevanje vedno, kadar je bil posebej vesel, pa naj je šlo za zabavo ali košnjo, privrelo iz njegovega srca. Oglasila se je tudi trobenta, saj je Šertelov Vanč iz nje 20 let privabljal prijetne zvoke med godci Babnikove godbe. Njegovo glasbilo je utihnilo ob nesrečni smrti brata Rudija, ki ga je globoko prizadela. Trobento je poslej božal le še s pogledom, ne otroka in ne vnuki se je niti dotakniti niso smeli.

Ob napornih opravilih v tovarni usnja in delu na kmetiji, ki ga marljivi ženi in njemu nikdar ni zmanjkalo, pa Vanč nikdar ni odrekal pomoči sosedom in znancem. Ko so rasli zidovi hiše, ki sva jo načrtovala z ženo, je prav rad priskočil na pomoč tudi nama in tega nikdar ne bova pozabila. Bil je rad dobre volje, ponosen na otroke in vnuki. Ni pozabil pohiteti zaploskat Dejanu, ko je zmagoval v judu in ne, ko je kot izvrsten tekač zmagoval in prejemal pokale na odmevnem mislinjskem gozdnem teku. V zadnjih letih se je navduševal nad folklornim plesanjem, saj je spremljal vaje in številne nastope plesalk in plesalcev iz njegove Male Mislinje. Med njimi se je spretno vrtela tudi njegova Anica. Nanjo je bil ponosen tudi, ko je garaško mešala beton, da se je k nebu dvignil Šertelov križ. Navdušen je bil nad pobudo gospoda Tineta Tajnika, hvaležen vsem, ki so z lesom ali denarjem pripomogli, da se je uresničila.

Ob vsej pridnosti Ivan niti o utrujenosti ni potožil, kaj šele o bolečinah. Gotovo je bolezen v zadnjih letih že kdaj z bolečino potrkala v njegovo zavest. Tega pa niti sebi ni želel priznati. Zato so ga njegovi dragi v lanskem aprilu, ko težav ni zmogel več skrivati, še vedno komaj prepričali, da se je oglašil pri zdravniku. Ta ga je brž napotil v bolnišnico, kjer so mu nudili pomoč štirinajst dni. Potem je nekaj časa okrevljal doma, a bolezen je vrtala naprej. Zdravili so ga v bolnišnici in mu ponovno omogočili okrevanje doma. V bolnišnici so ga v decembru zadržali celo ob praznikih in ga po kraljevem za teden dni spet spustili domov. V bolnišnici, kjer so ga pridno obiskovali njegovi dragi, pa je v četrtek ob devetih zjutraj onemelo njegovo srce.

Marjan Križaj

Zahvala

Ob boleči izgubi dragega moža, brata, strica, dedka in pradedka

Ivana Špegla iz Mislinje

se zahvaljujemo vsem sosedom, znancem in prijateljem za iskreno pomoč, darovano cvetje in izrečeno sožalje ter zdravstvenemu osebju slovenjegraške bolnišnice

za lajšanje bolečin. Zahvala gre tudi gospodu župniku in pogrebni službi, godbi na pihala, Francu Juraču za govor ob slovesu in vsem ostalim, ki so nam kakorkoli pomagali v težkih trenutkih.

Iskrena hvala!

Žena Pepca, hčerki Marija in Dragica, sin Mirko ter vnuki in pravnuki z družinami

Zahvala

Skoki vse življenje tako boriti si se znala, v tistem tem zimskem dnevu, od bolečin utrujena si klonila, nemočna si za vedno zaspala.

Ob boleči izgubi drage mame, babice, prababice in sestre

Ivanke Jeseničnik,

p. d. Miklavževe, iz Velike Mislinje

se vsem, ki ste jo v tako množičnem številu spremljali na zadnji poti, darovali vence, cvetje, sveče in svete maše, najlepše zahvaljujemo.

Hvaležni smo osebju starostnega doma Črneče za vso skrb in nego. Hvala gospodu župniku Tinetu Tajniku za opravljen pogrebni obred. Za poslovilne besede se zahvaljujemo vnukinji Romani in govorniku gospodu Marjanu Križaju, pevcem za zapete žalostinke, trobentaču za zaigrano Tišino. Hvala Jerneju Završniku za pogrebne storitve ter vsem ostalim, ki so z nami sočustvovali ali nam kakorkoli pomagali.

Žalujoči: sinovi Jože, Drago, Toni in hčerke Tonka, Anica ter Jožica z družinami

Alojz Zorman

☆1937

†2007

*Spočijte si telo, izmučeno srce,
od dela si spočijte žuljave roke.
So vam zaprle se utrujene oči,
in lučka drobna tam v spomin gori.
V spomin na vas, da konec je gorja,
in v slavo neskončno dobrega Boga.*

Komaj se je prebudilo novoletno jutro, že nas je presenetila žalostna novica, da je za zmeraj prenehalo biti plemenito srce Alojza Zormanana, sp. Kavdeka iz Pameč.

Alojz se je rodil 13. 10. 1937 kot šesti izmed devetih otrok Antonu in Ani Zorman na hriboviti kmetiji pri sp. Kavdeku v Pamečah. Že v rani mladosti je izkusil trdoto dela na kmetiji, na zemlji, katero je vzljubil in ji ostal zvest do konca. Po končani osnovni šoli in odsluženi vojaščini je ostal na njej, doma. Ko je spoznal svojo bodočo ženo, pridno in brhko Menartovo Tončko, sta se leta 1967 poročila in si ustvarila srečno družino, v kateri so se jima rodili štirje otroci. Leta 1976 je Alojz od očeta prevzel Kavdekovo domačijo in s Tončko sta na njej samostojno zagospodarila. Ker je le v razvoju videl bodočnost, je kar hitro pričel s posodabljanjem kmetije, da bi sebi in družini olajšal težavno ročno delo. Bil je med pobudniki graditve ceste, saj se je zavedal, da bo le z njo mogoč napredek. Po izgradnji ceste so povečali stalež živine, razširili in posodobili hlev, nabavili potrebne kmetijske stroje, zgradili novo hišo, in ko bi na jesen življenja lahko užival sadove svojega trdega dela, se je potihoma prikradla bolezen. Dolgo se ji je upiral, ji kljuboval, pomagal pri delu, dokler je lahko, in s ponosom gledal svoje otroke, ki so se vsi po vrsti šolali, odraščali in si ustvarjali družine. Zadnja leta pa, ko ga je bolezen že močno pestila, so mu bili v največje veselje vnuki, ki so krajšali njegovo samoto doma, v hiši, kajti ostali so morali za delom.

Iz leta v leto se mu je zdravje slabšalo, vendar se je po vsaki terapiji v bolnišnici vračal domov poln volje, novih načrtov in novih moči. Zato smo bili prepričani, da bo tako tudi tokrat, ko je moral malo pred božičem na zdravljenje. In prišlo je novoletno jutro, nova pričakovanja, novo upanje. Vendar njegovo telo je klonilo. Ni vzdržalo naporov in Bog ga je poklical k sebi, zvestega služabnika, da se bo večno veselil v njegovi milosti in dobroti.

Alojzovo izmučeno telo smo 3. 1. 2007 položili k večnemu počitku ob farni cerkvi na pameškem pokopališču. Znanici, prijatelji, vsi ga bomo pogrešali in ohranili v najlepšem spominu. Najbolj pa ga bodo pogrešali domači. Ljubeča žena Tončka, sin Tone z družino, hčerka Ivanka z družino, sin Tomaž z Marjetko in sin Andrej s Klavdijo. Naj spokojno počiva v domači pameški zemlji, zemlji, kateri je posvetil celo svoje življenje in jo neizmerno ljubil. Njegovim najdražjim domačim, sestram in bratom, vsem sorodnikom, prijateljem in znancem pa izrekamo iskreno sožalje.

Maks Kramljak

Zahvala

Ob boleči izgubi dragega moža, očeta in dedka

Alojza Zormanana

se zahvaljujemo vsem sorodnikom znancem in prijateljem za vso pomoč v teh težkih trenutkih. Hvala za poslano sožalno brzojavke, darovane vence in cvetje, sveče in sv. maše. Hvala tudi vsem, ki ste našega dragega očeta v tako velikem številu pospremili k zadnjemu počitku. Posebej pa se zahvaljujemo osebju internega oddelka Splošne bolnišnice Slovenj Gradec za lajšanje bolečin pokojnemu očetu v zadnjih dnevih življenja, gospodu župniku Tadeju Legnarju za opravljen cerkveni pogrebni obred, cerkvenim pevcem in pevkam družine Breznik za zapete žalostinke ter nečakinji Jožici za ganljiv poslovljni govor.

Žalujoči: žena Tončka, sin Tone z ženo Marjano, hčerka Ivanka z možem Milanom, sin Tomaž z Marjetko in sin Andrej s Klavdijo ter vnuki Kristina, Suzana, Klemen, Lea, Nina in Klavdija

Spomin

25. februarja 2007 mineva deset let, odkar si odšel od nas, dragi mož, oče in dedek

Franc Oder
iz Mislinje (1912–1997).

*V srcu smo žalostni,
ker smo te izgubili,
a v duši hvaležni,
ker smo te imeli.*

Tvoji najdražji

Spomin

25. januarja 2007 bo minilo dve leti, odkar je odšel k večnemu počitku naš dragi mož, oče, deda in pradedi

Karel Peršak - Pušnikov deda.

Vsem, ki obiskujete njegov grob, se ga spominjate in prizigate sveče, se iskreno zahvaljujemo.

Vsi njegovi

Odhajamo, se poslavljamo, nikoli ne vemo, ali je bilo srečanje zadnje, zadnji stisk rok in zadnji prijateljski pozdrav. Za nami je dolga življenjska pot in veliko skupno doživetih življenjskih preizkušenj v razumevanju, poštenju in prijateljstvu. Z vsakim slovesom odhaja tudi del nas, del naše mladosti. Vsi, ki smo z našim Mihom in Štefko dolga leta delili delovne obveznosti, smo spoznavali in prejemali tudi človeške vrednote, ki so nam bile podarjene in ostajajo kot dragocen spomin. Kdor je pripravljen deliti s prijatelji skrb, trpljenje in žalost, je moral to doživeti; Miha in Štefka prav gotovo sta.

Mihael Savinek

☆1926 - †2006

Mihael Savinek je bil rojen v Preboldu v družini z osmimi otroki. Obiskoval je gimnazijo, ko je bil že februarja 1944 vpoklican v nemško vojsko, vendar je takoj odšel v partizane. Opravil je izpit za bolničarja in bil do osvoboditve zaposlen v partizanski bolnišnici.

Od leta 1947 do upokojitve je v gozdarski in lesnoindustrijski stroki opravljal vrsto dolžnosti – od planerja v Tovarni meril do vodilnih mest LIP-a in GG-ja. Ob delu se je izraževal in diplomiral na Višji ekonomsko-komercialni šoli v Mariboru. Ob svoji službi je deloval še na gospodarskem in družbenem področju, za kar je prejel nešteto zahval, priznanj in nagrad. Njegovo delovno prisotnost lahko zasledimo pri izgradnji atenskega stolpa, toplovoda in drugih objektov gospodarskega in družbenega pomena.

Po upokojitvi je deloval kot stečajni upravitelj in vodil je konzorcij upnikov. V vsej delovni predanosti je še vedno našel čas za družabnost in družino. Skupaj z ženo Elizo sta družini zgradila hišo ter privedla hčerko Danico in sina Mihaela do poštenega samostojnega življenja. Ob vsem, kar je od njega terjalo življenje in kar mu je podaril, se je od nas poslovil tri dni pred svojo osemdesetletnico.

Štefka Rev

☆1924 - †2007

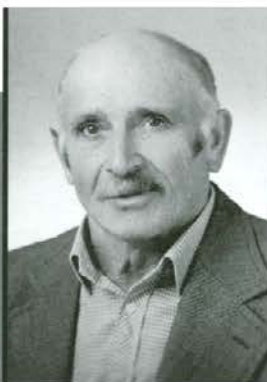
Štefanija Rev je bila rojena v Kamniku. Obiskovala je srednjo šolo, ko je bila vsa njena družina zaradi prisilnega dela izseljena v Nemčijo. O spominih na preživeti strah in grozote ni rada govorila in že od rane mladosti svojih skrbi ni prenašala na druge. Njeno življenje je bilo prepojeno z dobrotami in skromnostjo. Nikoli ni izkoriščala možnosti izstopanja

in pridobivanja koristi, bila je zvesta in sposobna v službi in zelo ljubeča žena in mati. Veselila se je učnih, službenih in družinskih doživetij hčerke Oke in sina Jožeta. Kot vse babice je tudi Štefka zaživela ob svojih vnukih. Žal je bilo veselje kmalu okrnjeno, saj se je vse prerano od življenja poslovil njen mož Ivan. Tudi zdravje ji ni bilo naklonjeno v tolikšni meri, da bi se še veselila življenja. Vdano je sprejemala življenje, kakršno je bilo, saj je v družini našla ljubezen in varnost.

Vsako slovo je težko, napolnjeno z žalostjo in praznino. Ostanjejo spomini v naravi in v srcih. V naravi se lahko preoblikujejo ali preimenujejo, v srcih se ne dajo izbrisati – tu sta si Miha in Štefka našla svoj večni prostor.

Poldka Bezljaj

Mirko Jeromel

☆1924

†2007

Že drugi dan novega leta je Martinovo kmetijo odel v žalost. Nepričakovano je onemelo srce očeta Mirka Jeromla, ki je še pred par dnevi zavzeto grabil listje na tem koščku svojega sveta. Res se je v torkovih urah slabo počutil in

potožil, da ga boli glava, a da mu življenje odmerja poslednje minute, vendarle nihče ni pričakoval. Še sam je bil v mislih pri bližnjem prazniku svetih treh kraljev, saj je nekdanji tudi on rad vandral od hiše do hiše.

Na privlačni Martinovi kmetiji v Mislinji je 18. aprila 1924 prijokal v svet naš Mirko. Trdo delo za košček vsakdanjega kruha je dajalo pečat njegovemu otroštvu. A ob pomanjkanju in skromnosti se je vendarle nalezal ljubezni do zemlje in rodni kmetiji ostal zvest vsa leta svojega življenja. Rad je prijetne trenutke podelil z bratom in petimi sestrami, pa pohitel v šolo, kadar ga oče zaradi obilice dela ni zadržal doma. Njegovo mladost so skalile bridke preizkušnje 2. svetovne vojne, saj se je znašel v tujčevi uniformi in na bojišču doživljal krivice in bridkosti nesmiselnega vojskovanja. Ko se je končno spet znašel doma, se je ljubezen do slovenske zemlje še bolj razplamtela. Ko je spet sonce svobodno zasijalo, je Mirko najraje s konji vozil hlodovino pa tudi premog. Plemeniti štirinožci so mu prirasli k srcu in konjiček na njegovem gruntu nikdar ni smel manjkati. Večkrat se mu je nasmeš razlezel čez obraz, ko se je spomnil, kako je konj spodmaknil leste, ko je po vojni prekrival streho. K zdravniku seveda ni šel, se je kar doma nekaj mesecev zdravil.

Najlepše čase pa je doživljal, ko se je njegovo srce vnelo za Marico, brhko deklo z bližnjih Brd. Sreča je bogatila njegove misli in en sam nasmeš je sijal iz njegovih oči. Ko sta svoje vezi leta 1956 okronala pred oltarjem, je sonce na Martinovem grelo topleje kot kdajkoli prej. V dvoje sta Mirko in Marica postorila kopico stvari, se radostila elektrike in vodovoda in obnovljene hiške pa vsega, kar jima je za trud povrnila zemlja. Otroci, štiri je povila Marica, so jima ob sreči vlivali novih moči in še ponoči sta tuhtala, kako bi jim lahko dajala čim toplejše trenutke otroštva. Seveda jim je oče ob vsej ljubezni privzgal delovne navade in poštenost. Brat in sestre so radi prihajali domov in pomagali pri različnih opravilih.

Rad je imel Mirko vonj po lesu in iz njega je naredil prenekatero orodje, grablje so bile njegov poseben hobi. Bil je večš tudi klanja in se je zato večkrat znašel na kolinah. Rad je prepeval ob najrazličnejših priložnostih, tudi s kora sta donela njegov in Maricin glas. Posebej veliko veselje je imel dolga desetletja s trto, ki je v teh naših krajih zares nisi srečal na vsakem koraku. A ko je jeseni pritekla dobra rdeča kapljica, je kar sijal od ponosa. Tako so tekla prijetna leta, saj mu zdravje lep čas ni obračalo hrbita.

Jesen življenja so mu polepšali vnuki, kar deset jih je s ponosom naštel. Rad jih je imel kot nekdanje svoje otroke in tudi oni so vselej radi pritekli k dedku. Presrečen je Mirko objel tudi prvega pravnuka. Pa je v lanskem decembru potožil, da ga boli glava, a je ob delu pozabil na bolečine. Še listje je grabil v tej čudni zimi še kakšen dan nazaj, teloh nabiral in smuknil za kakšno urico z vasi v dolino. Tako ob torkovem glavobolu nihče izmed domačih ni pomislil na najhuje. Niti potem ko je dejal, da ne more biti na nogah in je popoldne ležal. Malo pred sedmo večerno uro pa je še enkrat razodel bolečine in po pičlih desetih minutah za vselej zatisnil oči.

Marjan Križaj

Možnosti brezplačnega študija v tujini

Nataša Konečnik Vidmar

Z januarjem 2007 se je v Sloveniji začel uveljavljati program Hakes, ki omogoča sredstva za študij v tujini. Hakes je mednarodna organizacija, ustanovljena v Estoniji, ki predstavlja institucije na področju visokega šolstva v Evropi, saj sodeluje z različnimi fakultetami in skrbi za prijavo, dokumentacijo in vpis mladih na šole, ki jih zastopa. V tem trenutku se lahko mladi prijavijo na 12 mednarodnih programov na štirih danskih šolah ter na 240 dodi-

plomskih programov in 70 magistrskih programov v Angliji na Anglia Ruskin University v Cambridgu in Chelmsfordu. Kriteriji za vpis so podobni kriterijem za vpis na slovenske fakultete. Študij je brezplačen (na Danskem popolnoma, v Angliji pa pokrijejo dve tretjini), saj ga krijejo institucije, ki sodelujejo s Hakesom. Prijava za študij, ki se začne jeseni 2007, se konča 15. marca 2007. Več informacij najdete na spletni strani www.lmit.org.

Festival prostovoljstva mladih

Nataša Konečnik Vidmar

Znan je termin letošnjega že osmega Festivala prostovoljstva mladih, ki ga organizira Slovenska filantropija. Potekal bo med 16. in 22. aprilom, osrednji dogodek pa bo v četrtek, 19. aprila 2007, v Ljubljani. V Centru interesnih dejavnosti Ptuj bo v okviru festivala potekala izobraževalna okrogla miza z naslovom Etič-

ni kodeks prostovoljnega dela. Predstavila ga bo sodelavka Slovenske filantropije gospa Tereza Novak. Dogodek je še v pripravi, dobrodošli vsi, ki želite sodelovati s svojimi izkušnjami s področja prostovoljnega dela. Več informacij najdete na http://www.prostovoljstvo.org/main.php?mod_id=7.

Evropska mladinska fundacija – The european youth fundation (EYF)

Nataša Konečnik Vidmar

Namen EYF je spodbujanje sodelovanja med mladimi v Evropi z nudenjem podpor aktivnostim, ki so namenjene spodbujanju miru, razumevanja in sodelovanja v skladu s spoštovanjem temeljnih vrednot Sveta Evrope, kot so človekove pravice, demokracija, strpnost in solidarnost. V letu 2007 bodo imeli prednost pri

financiranju projekti, povezani s temami evropske kampanje za raznolikost, človekove pravice in participacijo »Vsi drugačni, vsi enakopravni«. Dodatne informacije dobite na spletni strani:

<http://galadriel.coe.int/fej/index.jsp#CALL%20FOR%20APPLICATIONS>.

Rok prijave je 1. 4. 2007.

Javni razpis v letu 2007 – krediti za študij v tujini

Nataša Konečnik Vidmar

Ad futura, znanstveno-izobraževalna fundacija Republike Slovenije, javni sklad in Deželna banka Slovenije, d. d., bosta za dodiplomski ali podiplomski študij v tujini dodelila kredite v skupnem znesku do 1.250.000 EUR (za financiranje šolnine in življenjskih stroškov). Pogoji za najem kredita: višina kredita je lahko od štiri tisoč EUR (4.000 EUR) do dvajset tisoč EUR (20.000 EUR) glede na višino šolnine in ostalih stroškov v državi študija; rok vračila je od dveh do pet let po končanem študiju z vračunanim enoletnim moratorijem (enoletni odlog vračanja) po zaključku študija. Najdaljša skupna doba kredita je deset let; obrestna mera za kredite je fiksna – 4,9 % p. a. in se v času koriščenja kredita ne spreminja; obresti se bodo obračunavale od dneva porabe posojila in se za čas začetka odplačevanja pripisale glavnici; kredit bo odobren brez zaračunavanja stroškov odobritve; zavarovanje kredita je možno s poroštvo dveh kreditno sposobnih porokov. Če to ni mogoče, bo v skladu s poslovno politiko Deželne banke Slovenije, d. d., možno zavarovanje kredita tudi na drugačen način. Rok za zbiranje prijav je prišel teči 19. 1. 2007 in bo trajal do 18. 1. 2008 oziroma do podelitve kreditov v vrednosti 1.250.000 EUR. Dodatne informacije so na voljo v informacijski pisarni od ponedeljka do petka od 12. do 15. ure osebno, po telefonu

in po elektronski pošti: krediti@ad-futura.si. Razpisnik je Ad futura, znanstveno-izobraževalna fundacija Republike Slovenije, javni sklad. Vir pa je JAPTI – Informacijsko raziskovalni Center, Ljubljanska cesta 5, 3000 Celje, telefonska številka: 03 42 53 150.

Viharnik

izdaja:

Gozdno gospodarstvo Slovenj Gradec, d. d., Voračev trg 1, 2380 Slovenj Gradec

GOZDNO
GOSPODARSTVO
SLOVENJ GRADec D.D.

telefon: 02 88 43 332

faks: 02 88 42 684

e-mail: viharnik@gg-sg.si

direktor:

Silvo Pritrznik

glavna in odgovorna urednica:

Ida Robnik

uredniški odbor:

Ida Robnik, Brane Širnik,
Gorazd Mlinšek, Jože Potočnik,
Marta Krejan, Franc Jurač

lektorica:

Marta Krejan, prof.

idejna zasnova, grafično

oblikovanje in priprava za tisk:

Jože Repas, design

tisk:

ZIP Center d.o.o.

Ravne na Koroškem

avtor fotografije na naslovnici:

Gorazd Mlinšek

Na podlagi mnenja ministrstva za informiranje z dne 30. 1. 1992 je Viharnik proizvod informativnega značaja (tč. tarifne številke 3).

Viharnik

Council of Europe

www.coe.int

Languages | Multimedia | Intranet | Search | Help | About Council of Europe |

username:
password:

youth The Europe of cultural co-operation

European Youth Foundation
EYF presentation
Presentation
Projects supported

Welcome to the Web Site of the European Youth Foundation (EYF)

NEXT DEADLINES FOR GRANT APPLICATIONS

Spoštovani,

v Zavarovalnici Triglav že vrsto let uspešno razvijamo nove storitve, ki kombinirajo zavarovanje z varčevanjem in omogočajo, da na enem mestu poskrbite za plemenitenje vplačanih sredstev in za osebno zavarovanje. Tokrat vam predstavljamo novo obliko **Naložbenega zavarovanja z jamstvom glavnice B.I.K.** Zavarovanje je Zavarovalnica Triglav pripravila v sodelovanju s Commerzbank AG.

Za podjetja smo pripravili posebno ponudbo – **SKUPINSKO ZAVAROVANJE.**

V nadaljevanju predstavljamo prednosti ponudbe.

POVEČAJTE SVOJ KAPITAL
Z VLAGANJEM V HITRO RASTOČE TRGE
BALKANA, INDIJE IN KITAJSKE

Enkratno vplačilo
samo do
31. 3. 2007
EMISIA JE OMEJENA

Avtor skulpture: Andrej Ajdič, B.I.K., 1990, bron

PREDNOSTI NALOŽBENEGA ZAVAROVANJA Z JAMSTVOM GLAVNICE B.I.K.:

- združuje **naložbo**, vezano na gibanje vrednosti enot premoženja delniških skladov Balkana, Indije in Kitajske, **življenjsko zavarovanje** ter **nezgodno zavarovanje** za primer smrti zaradi nezgode;
- **potencial delniških trgov Balkana, Indije in Kitajske** se kaže v približevanju razvitim trgov, hitri demografski rasti, visoki gospodarski rasti in visokem izobrazbenem potencialu delovne sile;
- **izplačilo ob doživetju je zajamčeno**: ob koncu zavarovalne dobe se izplača zavarovalna vsota, ki je enaka vrednosti privarčevanega premoženja na naložbenem računu; pri tem Commerzbank jamči, da izplačilo ne bo nižje od enkratne vplačane zavarovalne premije, zmanjšane za obračunane stroške;
- **investicijski sklad B.I.K.**: sredstva na naložbenem računu se vežejo na enote premoženja investicijskega sklada B.I.K., ki ga Zavarovalnica Triglav ponuja v sodelovanju z upravljavcem **Commerzbank AG**. Investicijski sklad B.I.K. tako predstavlja zunanjo referenčno vrednost, na podlagi katere se določi vrednost premoženja na naložbenem računu. Vrednost enote premoženja (VEP) je odvisna od vrednosti naložbe v izbrane sklade, v katere nalaga investicijski sklad B.I.K.;
- **fleksibilen naložbeni pristop**: Sredstva investicijskega sklada B.I.K. se naložijo v delniške sklade in v obveznice. Razmerje je odvisno od gibanja VEP delniških skladov. V obdobjih rasti delniških skladov se v te sklade usmeri celo **do 200 % investiranih sredstev**;
- **delniški skladi**, v katere se nalagajo sredstva: Triglav Balkan, Merrill Lynch International Investment Fund - India Fund in Baring Hong Kong China Fund;
- **davčne ugodnosti**: pri tem zavarovanju se davek od prometa zavarovalnih poslov ne plačuje (razen v primeru odkupa zavarovanja). Prav tako ni obdavčen dohodek iz življenjskega zavarovanja v primeru doživetja, če sta zavarovalec in upravičenec ista oseba, in v primeru smrti zavarovane osebe.

Marija Naglič praznovala 102. rojstni dan

Franc Jurač

Na Brdinjah pri Ravnah na Koroškem je Marija Naglič praznovala 102. rojstni dan. Prvega februarja leta 1905 se je rodila v Šmartnem pri Slovenj Gradcu kot peta od devetih otrok v kmečki družini, kjer je že kot otrok okusila

Marija Naglič: »Sploh ne morem verjeti, da sem že tako dolgo na svetu ...«

tegohe težkega kmečkega življenja.

»V otroških letih sem preživljala težka leta prve svetovne vojne, potem drugo svetovno vojno in nazadnje še osamosvojitveno vojno za Slovenijo. Po poroki z Gregorjem leta 1930 sem v zakonu povila štiri otroke: sinova Franca in Mirka ter hčerki Justino in Anico, vse pa sem s trdim in težkim delom sama vzgojila v pridne in poštene ljudi, na kar sem še danes ponosna. Sedaj živim pri sinu Francu in snahi Betki, ki zame lepo skrbita in mi s hvaležnostjo vračata materinsko ljubezen in skrb.«

Ob visokemu življenjskemu jubileju je slavljenci prišel čestitat tudi sam župan Občine Ravne na Koroškem Tomaž Rožen s predstavniki Krajevnega odbora rdečega križa, Društva upokojencev in vaške skupnosti. Ko smo jubilatko Marijo Naglič povprašali, kako se počuti ob

svojem prazniku, nam je z nasmehom povedala: »Mlada sem še, če svojih sto let odštejem. Zdrava sem kot dren, le noge me ne ubogajo najbolje, zato se opiram na bergle. Tudi sluh je malo opešal, pa to zaradi starosti ni nekaj nove-

ga. Glavno je, da imam apetit in da rada uživam preprosto kmečko hrano, ob kateri sem živela in delala vse življenje.« Ob stisku roke in ob voščilu smo tudi mi jubilatki Mariji Naglič zaželeli še veliko let sreče in zdravja.

Skupinski posnetek Marijinih svojcev z županom občine Ravne na Koroškem Tomažem Roženom

Pavla Hrovat ostala sama na kmetiji

Franc Jurač

Na Goučohovi kmetiji na Skomarju nad Zrečami je mama Pavla Hrovat po smrti treh sinov, ki so umrli zelo mladi,

ostala sama na lepi pohorski kmetiji, na kateri pridno gospodarita. Ob pomoči sosedov in drugih dobrih ljudi, ki ji priskočijo na pomoč ob najnejših delih na kmetiji, kjer redi po šest goved in po štiri prašiče, vse postori ob pravem času. »Sama sem za vse in ni mi težko delati. Hvala Bogu, da mi pri svojih letih služi zdravje in da lahko delam na tej strmi pohorski kmetiji. V hladnih zimskih večerih si zakurim v krušno peč, zvečer pa rada zlezem nanjo in se malo prejem.«

Pavla Hrovat: »Takole si prinesem drva in zakurim v krušno peč«

Na Bauhovi kmetiji

Franc Jurač

Na Bauhovi kmetiji na Suhem vrhu nad Prevaljami pridno gospodarita Marija in Štefan Plemen, pri delu pa jima pomaga tudi sin Miha. Na kmetiji so zgradili novo hišo, v njej pa v bližnji prihodnosti name-

ravajo urediti izletniško postojanko s kmečkim turizmom, ki naj bi prinašal del dohodka. Na sliki: Gospodar Štefan in gospodinja Marija Plemen pričakujeta, da bo kmetijo prevzel sin Miha.

Spominska slovesnost na Selovcu

Stanko Hovnik

Na koroškem Selovcu je bila 14. januarja 2007 pred spomenikom 62 kruto pobitih talcev spominska komemoracija. Prireditev je organiziral odbor ZB NOV Ravne na Koroškem.

Taborniki roda Koroških jeklarjev so spominski pohod začeli pred Osnovno šolo Koroških jeklarjev na Javorniku, ostali pohodniki pa so se na pot podali izpred Malgajevega spomenika na Dobrijah.

Svojce padlih in ostale udeležence je nagovorila Vera Horjak, predsednica ZB NOV Ravne, slavnostni govornik pa je bil Rado Krpač, državni svetnik.

Po kulturnem programu so pred spomenik postavili venec.

Slavnostni govornik Rado Krpač ob spomeniku usmrčenih talcev

Blagoslov konj

Franc Jurač

V Dovžah so na dan svetega Štefana pri cerkvi svetega Urha že petič pripravili blagoslov konj. Kar preko petdeset

konjenikov se je udeležilo tega lepega »konjeniškega« obreda, konje pa je blagoslovil župnik Tine Tajnik.

Bedančev stan na Suhem vrhu

Franc Jurač

Na Suhem vrhu nad Prevaljami je nekoč stal Vodiharjev mlin. V njem so dolga leta mleli žito za domače potrebe in za potrebe drugih kmetov. Ko je mlin prenehal z mletjem,

ga je Tone Škratek preuredil v Bedančev stan. Danes preurejeni Vodiharjev mlin privablja na ogled številne obiskovalce in popotnike.

Jamarji na pohodu

Franc Jurač

Jamarski klub Speleos iz Velenja za svoje člane vsako leto organizira pohod. Tokrat so jo mahnilo na Pako nad Mislinjo, kjer so si ogledali zanimivosti

teh krajev, med potjo pa so se ustavili na kmetiji Pruž na Tolstem vrhu, kjer so jim pripravili pogostitev.

Obnovili kapelico

Franc Jurač

V župniji Šentflorijan v Doliču so proti koncu lanskega leta popolnoma obnovili stavbo župnišča in kapelico. V

kapelico so postavili nov kip Marije pomočnice kristjanov. Župljani so z obnovljenim objektom zelo zadovoljni.

